

ญี่ปุ่นสาร | Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok | January - March 2008

- Japanese Film Festival 2008: รากของหนังญี่ปุ่น
- โปรแกรมการฉายเทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2008 "ยุคทองของภาพยนตร์ญี่ปุ่น" 18 – 25 มกราคม 2008 โรงภาพยนตร์ Grand EGV Siam Discovery ชั้น 6
- การกลับมาของหนังญี่ปุ่น
- Activity Reports:
 - Satoru Shionoya Jazz Concert with Koh Mr.Saxman
 - Japanese Koto Concert
 - and more...
- Librarian Recommended หนังจากหนังสือ หนังสือจากหนัง
- JF Theater: January program

สัมภาษณ์พิเศษ 18

19 Special Interview:

•Cover Story

เรียบเรียงโดย ใกรวุฒิ จุลพงศธร

เราสามารถมองหาความเชื่อมโยงของหนังญี่ปุ่นกับหนังไทย ได้ในภาพยนตร์หลายเรื่องตลอด 10 ปีที่ผ่านมา

ที่เห็นเด่นชัดก็คือ *เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล (Last Life in the Universe)* หนังสุดเยี่ยมประจำปีของ เป็นเอก รัตนเรื่อง ที่แม้จะถือ สัญชาติไทยแต่ก็มีพระเอกเป็นคนญี่ปุ่น (ทาดาในบุ อาซาโน่) และก็มี จังหวะสีลาเหมือนกับหนังญี่ปุ่นหลาย ๆ เรื่อง อันที่จริงหากคุณไปเดิน ในร้านดีวีดีต่างประเทศ ก็จะพบว่าหนังเรื่องนี้ถูกจัดอยู่ในชั้นวางเดียวกับ หนังญี่ปุ่นด้วยซ้ำ

หรือหากคุณดูหนังสยองขวัญเรื่อง ชัตเตอร์ กดติดวิญญาณ (Shutter) ผีที่ออกมาหลอกหลอนพระเอกนางเอกก็มีลีลาแบบเดียวกับผี ญี่ปุ่นยุคมิลเลเนียมอันกำเนิดจากเรื่อง Ringu เป๊ะ ๆ, หรือหากคุณอยาก หัวเราะไปกับหนังตลกเรื่อง คู่แรค คุณก็ยังพบอีกว่าตัวละครเอกของ หนังเรื่องนี้ที่มีหน้าที่ปกป้องกะเทยสาวชาวไทยก็เป็นหนุ่มญี่ปุ่นอีกเช่นกัน

รวมทั้งหนังฟอร์มยักษ์ของประเทศอย่าง สุริโยทัย และ ตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก็ทำให้นึกถึง อะกิระ คุโรซาว่า ผ้บกเบิกหนังเอเชียที่มีโปรดักชั่นอลังการ

แน่นอนว่ามีความเป็นญี่ปุ่นอยู่ในหนังไทย แล้วรากแท้ ๆ ของหนังญี่ปุ่นอยู่ตรงไหน?

คำตอบก็คือ รากแก้วของหนังญี่ปุ่นสมัยใหม่นั้นอยู่ที่หนังญี่ปุ่น ยุค 50-60 ซึ่งถูกเรียกว่ายุคทองของภาพยนตร์ญี่ปุ่นก็ว่าได้ หลังจากผ่าน สงครามโลกครั้งที่ 2 คนทำหนังญี่ปุ่นก็ต้องสร้างวงการภาพยนตร์ขึ้นมา ใหม่ทีเดียว ภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นในยุคนี้ได้มีแนวต่าง ๆ อย่างหลากหลาย แต่กลายเป็นตระกูลหนัง (genre) ซึ่งสืบต่อมาถึงปัจจุบัน หนังในยุคนั้นหาดูได้อย่างยากยิ่ง ที่พอจะเป็นไปได้ก็คือ หนังของ อะกิระ คุโรซาวะ และ ยาสุจิโร่ โอสุ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับ นานาชาติ อย่างไรก็ดีถือเป็นโอกาสอันดีที่ เทศกาลหนังญี่ปุ่นปี 2008 นี้ จะนำหนังที่อยู่ในยุคดังกล่าวจากผู้กำกับแถวหน้ามาให้เราชมถึง 10 เรื่อง และใน 10 เรื่องก็มีหลากหลายแนว

แนวแรกคือ **เมโลดราม่า** ซึ่งเป็นตระกูลหนังแนวหลักของ ญี่ปุ่นและเป็นหนังที่ผู้ชมชาวไทยเข้าถึงได้ง่ายมาก ดูจากที่หนังแนวนี้มัก ประสบความสำเร็จเมื่อเข้าฉายในประเทศไทยทั้งสิ้น (อย่างเช่นหนังเรื่อง Always และ Be With You) เมโลดราม่าคือหนังชีวิตประโลมโลก ซึ่งใน ยุคทองของญี่ปุ่นนั้นน่าสนใจเป็นพิเศษตรงที่ การวิพากษ์และสำรวจวิถี ชีวิตของผู้หญิงญี่ปุ่นในบริบทที่หลากหลาย

ผู้กำกับที่โดดเด่นเป็นพิเศษในหนังแนวนี้คือ **นารุเสะ มิกิโอะ** ผู้เชี่ยวชาญการสำรวจความซับซ้อนในความสัมพันธ์ของมนุษย์ภายใน เนื้อเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน อย่างใน (1) A Married Life (Toho, 1951) เซทซึโกะ ฮาระ นางเอกภาพยนตร์ชื่อดัง รับบทเป็นภรรยาที่ แต่งงานมาเนิ่นนานจนชีวิตสมรสของเธอจืดชืด เธอได้แต่ทำงานบ้านเป็น กิจวัตร ส่วนสามีก็เอาแต่ทำงาน อยู่มาวันหนึ่งหลานสาวของสามีมาขอ พักด้วย และมันทำให้ชีวิตของสามีของเธอกะปรี้กะเปร่าอีกครั้งหนึ่ง นั่น ทำให้เธอเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติในความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง

นารุเสะยังสำรวจความสัมพันธ์ของชายและหญิงต่างวัยในหนัง อีกเรื่อง นั่นคือ (2) The Echo (Toho, 1954) เรื่องของชายชราวัย 62 ปี ได้แอบรู้ว่าลูกชายของตัวเองกำลังนอกใจภรรยาอยู่ ด้วยเหตุนี้เขาจึง สงสารลูกสะใภ้เป็นอันมาก หน้าซ้ำนางยังเหมือนกับคนรักในอดีตของเขา

อีก คนทั้งสองจึงค่อย ๆ สานสัมพันธ์อันงดงามขึ้นมา

หนึ่งในปัญหาใหญ่ของลูกผู้หญิงที่ต้องแบกความคาดหวังของ ลังคมเอาไว้ (ไม่ว่าจะยุคก่อนหรือปัจจุบัน) ก็คือ การแต่งงานและการเป็น ภรรยาที่ดี นั่นทำให้การเลือกคู่ครองไม่ได้เกิดจากความซอบพอ แต่เกิด จากความจำเป็นทางสังคม อย่างใน (3) Wild Geese (Daiei, 1953) กำกับโดย โทโยดะ ซิโระ หญิงสาวผู้ยากจนถูกพ่อสื่อจับคู่ให้แต่งงาน กับพ่อหม้ายโดยพ่อสื่อยืนยันว่าเขาเป็นคนดี แต่ที่ไหนได้ เขากลับมี ภรรยาอยู่แล้ว นั่นทำให้เธอต้องตกเป็นเมียน้อย หรือใน (4) Mother (Kindai Eiga Kyokai, 1963) กำกับโดย ซินโด คาเนโตะ หญิงสาว ทุกข์ใจอย่างหนักเมื่อลูกซายวัย 8 ขวบป่วยเป็นเนื้องอกในสมองและต้อง ผ่าตัดอย่างเร่งด่วน หนทางเดียวที่จะได้เงินก็คือการแต่งงานใหม่ ทั้ง ๆ ที่ นางแต่งงานมาแล้วถึง 2 ครั้ง การแต่งงานทำให้นางต้องเจอชีวิตที่ยาก ลำบาก แต่อะไรจะยิ่งใหญ่เท่ารักของแม่?

อีกเรื่องที่สังคมมักเอาประโยชน์จากผู้หญิงก็คือเพศของเธอ เราสามารถมองเห็นประเด็นนี้ได้ใน (5) The Ditch (Kindai Eiga Kyokai, 1954) กำกับโดย ชินโด คาเนโตะ เช่นกัน เรื่องของสาว โรงงานที่ถูกขโมยเงินและต้องไปทำงานในช่อง จากนั้นเธอก็ถูกขายตัว ส่งต่อมาเป็นทอด ๆ จนเมื่อเธอต้องการเป็นอิสระ หนทางที่พอจะทำได้ ก็คือการไถ่ตัวเอง ซึ่งเธอจะหาเงินได้อย่างไรนอกเสียจากการขายบริการ

และสิ่งหนึ่งที่เป็นมายาคติเมื่อพูดถึงผู้หญิงญี่ปุ่น ก็คือ เกอิชา ซึ่งถูกนำเสนอโดยไม่ถูกต้องสักเท่าไรในสายตาชาวโลกจากหนังฮอลลีวู้ด เรื่อง Memoirs of a Geisha ครั้งนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่คุณจะได้เข้าใจว่า เกอิชาเป็นอย่างไร ด้วยฝีมือของผู้กำกับพรสวรรค์ **มิโซงุจิ เคนจิ** จาก หนังเรื่อง (6) A Geisha (Daiei, 1953) ซึ่งมีเนื้อเรื่องบางส่วนคล้าย ๆ กับ Memoirs of a Geisha ก็จริง แต่มีรายละเอียดที่ถูกต้องกว่าแน่นอน

ถัดจากหนังเมโลดราม่า ตระกูลของหนังญี่ปุ่นที่คุ้นเคยกับ
คนไทยดีก็คือหนังฝี อย่างที่รู้กันว่าฝีซาติไหนก็ไม่น่ากลัวเท่ากับฝีญี่ปุ่น
ลองดูอย่างใน (7) The Ghost Story of Yotsuya (Shin-Toho,
1959) กำกับโดย นาคางาวะ โนบุโอะ ว่าด้วยซามูไรหนุ่มและผู้ติดตาม
ของเขาได้ก่อคดีฆาตกรรมหลายศพเพื่อพิสูจน์ความรักที่มีต่อสองสาว

พี่น้อง แต่เมื่อเขาต้องการจะทิ้งเธอไปแต่งงานกับลูกสาวเศรษฐี เขาก็ฆ่า เธออย่างเลือดเย็น แต่เรื่องไม่จบเพราะผีสาวได้ตามหลอกหลอนซามูไร ด้วยความแค้น ว่ากันว่าตำนานเกี่ยวกับผีนางนี้นั้นหลอกหลอนคนญี่ปุ่น มาหลายยุค ซึ่งน่าจะใกล้เคียงกับที่ไทยมี 'ผีแม่นาคพระโขนง'

ความตายก็เป็นอีกหนึ่งความคิดที่ไหลเวียนอยู่ในหนังญี่ปุ่น ไม่เคยขาด อย่างในหนังเรื่อง (8) Heart (Nikkatsu, 1955) กำกับโดย **อิจิคาวา คอง** ก็พูดถึงการฆ่าตัวตายของศาสตราจารย์คนหนึ่งหลัง องค์จักรพรรดิเมจิสวรรคต โดยลูกศิษย์ของเขาได้เรียนรู้ชีวิตและความรัก ผ่านจดหมายลาตายที่เขาทิ้งไว้

ภาพยนตร์อีกแนวหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในยุคทองและได้พัฒนาเป็น ภาพยนตร์แนวสำคัญของหนังญี่ปุ่นสมัยใหม่ ก็คือแนวตลกร้าย (black comedy) ซึ่งมี คาวาชิมะ ยูโซะ เป็นผู้กำกับที่เชี่ยวชาญแนวนี้โดยเฉพาะ ในเทศกาลมีหนังของเขาฉายถึง 2 เรื่อง ซึ่งล้วนเล่าเรื่องของคนกลุ่มหนึ่ง วุ่นวายกันอย่างอลหม่านในสถานที่จำกัด ได้แก่ (9) A Room For Rent (Takarazuka Eiga, 1959) หนังตลกร้ายว่าด้วยหญิงสาวย้ายเข้ามา ในห้องเช่าและได้พบกับสมาชิกร่วมแมนชั่นที่มีพฤติกรรมประหลาด เช่น นักเลงขโมยกางเกงใน, คนขายประกันชีวิต, หญิงค้าบริการ, ชายหมด สมรรถภาพทางเพศ และนักเขียนหนังสือ How To ที่จีบหญิงไม่เป็น

และ (10) Elegant Beast (Daiei, 1962) เรื่องเกิดขึ้น ในอพาร์ตเมนต์เล็ก ๆ เมื่อหัวหน้ามาเยี่ยมบ้านของครอบครัวมาอิดะ ที่แสนยากจน เขาบอกว่าลูกชายของบ้านนี้ซึ่งเป็นลูกน้องของเขาขโมย เงิน 1 ล้านเยนของบริษัท แต่เมื่อหัวหน้าจากไป สมาชิกในบ้านก็ขน เฟอร์นิเจอร์ไฮเทคที่ซ่อนอยู่ออกมา! พวกเขาเป็นคนรวยหรือจนกันแน่?

แทบไม่น่าเชื่อว่าเนื้อเรื่องเหล่านี้จะมาจากหนังยุค 50 - 60 เพราะถ้าเราลบปี ค.ศ. ออก แล้วใส่ชื่อผู้กำกับรุ่นใหม่ ๆ เข้าไป เราก็ เชื่อได้สนิทใจว่ามันเป็นหนังปัจจุบัน

เพราะหนังเหล่านี้ย้ำเตือนให้เรารับรู้ว่าไม่มีอะไรใหม่ในโลกนี้ อีกแล้ว เนื้อเรื่องเดิม ๆ ถูกเล่าซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยเปลี่ยนยุคสมัย เปลี่ยน บริบท หากแต่ว่ารากแก้วในการวิพากษ์ความเป็นมนุษย์นั้นยังฝังไว้ แนบแน่น ไม่เคยจางหาย

Japanese Film Festival 2008 The Root of Japanese Films

Edited By Graiwoot Chulphongsathorn

During the past 10 years, we can see the influences of Japanese films on Thai films in many aspects.

To pick out one of the good examples, that should be "Last Life in the Universe", Pen-Ek Ratanaruang's outstanding film in its released year. Although it is counted as a Thai film, the leading actor (Tadanobu Asano) is Japanese, and its style reflects that of many Japanese movies; if you look for it in DVD shops in other countries, you will find that this movie is placed along with other Japanese movies.

If you watch "Shutter" a Thai horror movie, the ghost in that movie exactly resembles the Japanese ghost in 'the millennium era' well-known from the famous film "Ringu". While you are laughing with the comedy "The Odd Couple", you may also see that the leading character who protects the Thai transvestite is a Japanese guy.

Our blockbuster movies like "The Legend of Suriyothai" and "The Legend of King Naresuan" might remind you of Akira Kurosawa and his big production films.

It is clearly seen that there are influences from Japanese films on Thai films. What about the root of Japanese films?

The answer can be found in Japanese films from the 1950s to 1960s or "the Golden Age". After World War II, people in the Japanese film industry had to rebuild their own industry. The films in this period can be grouped in many genres succeeded by Japanese films until the present.

The films in that era have been rarely shown in Thailand, with the exception of some movies by Akira Kurosawa and Yasujiro Osu which are internationally accredited. However, in the Japanese Film Festival 2008, audiences will have a chance to see 10 movies by elite directors of that period.

Among these 10 showings, there are various genres of films.

The first is a melodrama which is one of the main genres in Japanese movies, and it is also the genre which usually makes a success showing in Thailand (the examples are "Always" and "Be With You".) Melodrama in the Golden Age had its special

characteristic because it criticized and explored the life of Japanese women from various points of view.

The director who stands out in this genre is Naruse Mikio who makes exquisite exploration in a complicated relationship between people in the context of daily life. His film (1) "A Married Life" (Toho, 1951) starred Setsuko Hara, a famous actress who played the role of a housewife whose long married life was lifeless. Everyday she did her daily routine as a housewife while her husband was always busy with his work. One day his niece came to stay with them and her husband seemed to change to be more happy and cheerful, and that was when she started to question the relationship between her husband and herself.

Once again Naruse explored the relationship between men and women of different ages in his other film, (2) "The Echo" (Toho, 1954). The film tells the story of a man 62 years old who happened to know that his son was cheating on his wife by having an affair with another woman. He felt sympathetic for his daughter-in-law who looked somewhat similar to his lover in the past and they slowly weaved their beautiful relationship.

Expectation from the society is one great burden placed on women both in the past and present; the expectation includes getting married and being a good wife. As a consequence, the reason for marriage is not love but social necessity, which can be seen in (3) "Wild Geese" (Daiei, 1953) directed by Toyoda Shiro. In this film, a poor girl was arranged to be married to a widower by a matchmaker who confirmed to her that this widower was a good man. However, she found out later that he was already married and she actually became his mistress. (4) "Mother" (Kindai Eiga Kyokai, 1963) directed by Shindo Kaneto portrays the life of a mother who was tortured when her eight-year-old son had a brain tumor and urgently needed an operation. The only way that she could get money for the operation was from getting married. Although she had been married twice and had faced hardship from it, what could be compared with the love of a mother?

Women are also exploited by the society on another issue, and that is sex. We can see this point in Shindo Kaneto's (5) "The Ditch" (Kindai Eiga Kyokai, 1954). It is a story of a factory girl

The root of Japanese films can be found in Japanese films from the 1950s to 1960s or "the Golden Age". After World War II, people in the Japanese film industry had to rebuild their own industry. The films in this period can be grouped in many genres succeeded by Japanese films until the present.

whose money was stolen and she had to work as a prostitute. She was sold from one whorehouse to another. The chance to be free was by working as a prostitute in order to save money to ransom herself.

One of the misunderstood concepts of Japanese women is the story about Geisha. Geisha is not quite correctly pictured in Hollywood's "Memoirs of a Geisha". In this Japanese Film Festival 2008, you will have a chance to look into the life of Geisha from the film by a gifted director, Mizoguchi Kenji, (6) A Geisha (Daiei, 1953). Some part of the story in this film might be similar to "Memoirs of a Geisha", but with more accurate details.

Apart from melodrama, one of the Japanese film genres which Thai audiences are familiar with is inevitably ghost movie, as we might agree that the scariest ghosts are Japanese ghosts. This film festival will show a real Japanese ghost movie which is called 'Kaidan', and that is (7) "The Ghost Story of Yotsuya" (Shin-Toho, 1959) by Nakagawa Nobuo. It is the story of a Samurai and his companion who committed many murders in order to prove their love for two sisters. However, later on when the Samurai wanted to leave her for a rich man's daughter, he killed her heartlessly, but the story would not end here. The ghost of his wife wanted her revenge and would not let him escape the punishment. This story keeps haunting Japanese people and might be compared to the Thai story of "Mae Nak Phrakanong".

"Death" is one concept usually found in Japanese movies, such as (8) "Heart" (Nikkatsu, 1955) by Ichikawa Kon which tells us about the suicide of a professor after the death of Emperor

Meiji, leaving his students to find out some meaning that he had left.

The other genre which emerged in the Golden Age and is becoming one of the important genres in modern Japanese movies is black comedy. Kawashima Yuzo is one of the skillful directors in this genre. This film festival will show two of his films which both focus on a group of people involving a limited space. One is (9) "A Room For Rent" (Takarazuka Eiga, 1959), a black comedy about a girl who moved into an apartment and found out that she had strange neighbors such as a mafia man who liked to steal underwear, an insurance salesman, a prostitute, a sexual inefficient man and a How-to writer who was not able to find a girlfriend.

The second one is (10) "Elegant Beast" (Daiei, 1962). The entire story happened in a small apartment. When the president of a company came to visit the poor Maeda family, he told them that their son who used to work at his company stole the company's money of 1,000,000 yen. However, when the president left, the family moved out their hi-technology furniture from the hiding place! Were they rich or poor?

It might be quite hard to believe that these movies are from the 1950s-1960s because if we cross out the year and put in the names of the new generation directors, we would believe without any doubt that they are today's films.

These films remind and reaffirm to us that nothing is new in this world. Same stories are repeated again and again with new context in new era. However, the root in criticizing the core of human beings still remains strong and never fades away.

99

เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2008

18 - 25 มกราคม 2551,

โรงภาพยนตร์ Grand EGV Siam Discovery ชั้น 6 สมบัติล้ำค่าที่ซ่อนเร้น - ผลงานชิ้นเอกจากยุคทองของภาพยนตร์ญี่ปุ่น ในทศวรรษที่ 1950 และ 1960

เจแปนฟาวน์เคชั่น กรุงเทพฯ เสนอ เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2008 – สมบัติล้ำค่าที่ซ่อนเร้น ผลงานชิ้นเอกจากยุคทองของภาพยนตร์ญี่ปุ่น ในทศวรรษที่ 1950 และ 1960 - ตั้งแต่ วันศุกร์ที่ 18 มกราคม ถึง วันศุกร์ที่ 25 มกราคม 2551 ที่ โรงภาพยนตร์ แกรนด์ อีจีวี สยามดิสคัฟเวอรี่ ชั้น 6

JAPANESE FILM FESTIVAL 2008

หัวข้อในปีนี้ จะเป็นการแนะนำภาพยนตร์จากยุคทองของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ญี่ปุ่น คือช่วงทศวรรษที่ 1950 และ 1960 ซึ่งผู้กำกับจากยุคนี้ที่ผู้ชม ชาวไทยรู้จักกันดีคงจะเป็น คุโรซาวะ อากิระ และ โอสุ ยาสุจิโร่ นั่นเอง แต่อันที่จริงแล้วยังมีผู้กำกับฝีมือดีอีกจำนวนมากที่ผลิตผลงานคลาสสิคออกมา ในยุคนี้ แม้หลายคนจะไม่เป็นที่รู้จักในเวทีนานาชาติ เจแปนฟาวน์เดชั่น จึงอยากแนะนำให้ผู้ชมชาวไทยได้รู้จัก "สมบัติล้ำค่าที่ซ่อนเร้น" ของภาพยนตร์ ญี่ปุ่น โดยคัดเลือกผลงานชิ้นเอก 10 เรื่อง ของผู้กำกับฝีมือเยี่ยมที่สร้างสรรค์ขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1950 และ 1960 มาให้ชมกันฟรีในเทศกาลครั้งนี้

ตารางการฉายภาพยนตร์					
Jan. 18 (Fri)	19:00	Opening Ceremony			
	19.30	Talk Session			
	20:00	ELEGANT BEAST (96 mins.)	Jan. 21 (Mon)	19:00	MOTHER (101 mins.)
		しとやかな獣			母
		Directed by KAWASHIMA Yuzo (1962)			Directed by SHINDO Kaneto (1963)
Jan. 19 (Sat)	15:00	THE DITCH (112 mins.)	Jan. 22 (Tue)	19:00	HEART (122 mins.)
		どぶ			こころ
		Directed by SHINDO Kaneto (1954)			Directed by ICHIKAWA Kon (1955)
	20:00	A GEICHA (85 mins.)	Jan. 23 (Wed)	19:00	A ROOM FOR RENT (112 mins.)
		祇園囃子			貸間あり
		Directed by MIZOGUCHI Kenji (1953)			Directed by KAWASHIMA Yuzo (1959)
Jan. 20 (Sun)	15:00	WILD GEESE (104 mins.)	Jan. 24 (Thu)	19:00	A MARRIED LIFE (97 mins.)
		雁			めし
		Directed by TOYODA Shiro (1953)			Directed by NARUSE Mikio (1951)
	20:00	THE GHOST STORY OF YOTSUYA	Jan. 25 (Fri)	19:00	THE ECHO (95 mins.)
		(76 mins.)			山の音
		東海道四谷怪談			Directed by NARUSE Mikio (1954)
		Directed by NAKAGAWA Nobuo (1959)			

ตารางวันและเวลาในการฉายอาจมีการเปลี่ยนแปลงในภายหลัง รายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดตามจากเว็บไซต์ของเจแปนฟาวน์เดชั่น ที่ www.jfbkk.or.th หรือโทรสอบถามได้ที่ 02-260-8560-3 (ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชม) 🧲 การกลับมาของหนังญี่ปุ่น

Return of J-Movie

The

โดย ภาณุ อารี

คนไทยคุ้นเคยกับหนังญี่ปุ่นมาเป็นเวลาซ้านานแล้ว โดยเฉพาะ ในช่วงทศวรรษที่ 2500 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่หนังญี่ปุ่นเข้าฉายในเมืองไทย เกือบทุกสัปดาห์ ทุกวันศุกร์ ผู้คนที่เดินผ่านไปแถวโรงหนังศรีราชวงศ์ แถบเยาวราชจะได้เห็นชื่อหนังใหม่ ๆ ติดอยู่เหนือทางเข้าอยู่เสมอ ว่ากัน ว่า หนังญี่ปุ่นที่เข้าฉายที่โรงหนังแห่งนี้ มีตั้งแต่หนังซามูไร, หนังสัตว์ ประหลาด เรื่อยไปจนถึงหนังแน<mark>วป</mark>ลุกใจเสือป่าระดับอ่อน

ความนิยมในหนังญี่ปุ่นยังดำเนินต่อเนื่อง มาจนถึงทศวรรษที่ 2510 โดยมีหนังที่เกี่ยวกับแก๊งค์ยากูซ่าและหนังแนวซูเปอร์ฮีโร่ ซึ่ง ดัดแปลงมาจากหนังสือการ์ตูนเป็นทางเลือกใหม่ของผู้ชม ความนิยม ในหนังญี่ปุ่นในช่วงเวลานี้มีมากถึงขนาดที่มีการลงทุนสร้างหนังร่วมกัน ระหว่างนายทุนชาวไทยกับญี่ปุ่นในรูปแบบของภาพยนตร์ที่เน้นกลุ่มผู้ชม วัยเด็ก อย่าง *ยักษ์วัดแจ้งพบจัมโป้เอ, หนุมานพบเจ็ดยอดมนุษย์* และ หนุมานพบห้าไอ้มดแดง เป็นต้น

หลังจากนั้น หนังญี่ปุ่นก็ค่อย ๆ เสื่อมความนิยมลงไป โดย
เฉพาะช่วงต้นทศวรรษ 2520 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่อุตสาหกรรมหนังไทยเริ่ม
แข็งแรงขึ้น อันเป็นผลมาจากการขึ้นอัตราภาษีนำเข้าภาพยนตร์ต่าง
ประเทศ และช่วงปลายทศวรรษ ที่หนังจากฮ่องกงเริ่มเข้ามามีบทบาท
ในฐานะหนังทางเลือกนอกเหนือจากหนังกระแสหลักจากฮอลลีวู้ด ใน
ช่วงเวลานั้นแทบไม่มีใครได้เห็นโฆษณาหนังญี่ปุ่นตามหน้าหนังสือพิมพ์
อีกเลย

กว่าที่หนังญี่ปุ่นจะหวนกลับมาอีกครั้ง ก็ล่วงเข้าสู่ทศวรรษที่ 2540 หรือเกือบ 20 ปีหลังจากที่ได้หายสาบสูญไป สิ่งที่น่าสนใจของการ กลับมาครั้งนี้อยู่ที่ เป็นการกลับมาอย่างเงียบ ๆ และไม่ครึกโครมเหมือน แต่ก่อน แต่ในความเงียบนั้นกลับมีความมั่นคงและต่อเนื่อง จนทำให้ เป็นที่น่าจับตามองต่อไปว่า ยุคทองที่เคยเรื่องรองในเกือบห้าทศวรรษ ก่อนหน้านี้จะมีโคกาสหวนกลับคืนมาอีกหรือไม่

จุดเริ่มต้นของการกลับมา

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 2540 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับ วงการหนังเอเชียในประเทศไทยขึ้น ได้แก่ การเสื่อมความนิยมของหนัง ฮ่องกง และการเข้ามาแทนที่ของภาพยนตร์เกาหลี ซึ่งได้สานต่อความ สำเร็จอย่างต่อเนื่องจากความนิยมในละครชุดทางโทรทัศน์ก่อนหน้านี้ และขณะที่ภาพยนตร์จากเกาหลีกำลังกวาดความนิยมจากผู้ชมกลุ่มใหญ่ นี่เอง ภาพยนตร์โรแมนติคเล็ก ๆ จากญี่ปุ่นซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับหญิงสาว ผู้ได้รับจดหมายลึกลับจากคนที่มีชื่อได้ยวกับอดีตคู่หมั้นที่ตายไป เรื่อง Love Letter ได้เข้าฉายอย่างเงียบ ๆ ที่โรงภาพยนตร์ลิโด้ ในเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2546 แม้ในความเป็นจริง ภาพยนตร์เรื่องนี้จะออกฉาย ในญี่ปุ่นครั้งแรกเมื่อ 8 ปีก่อนหน้า แต่เมื่อฉายในเมืองไทยกลับทำรายได้ อย่างน่าพอใจถึง 5 แสนบาท หากคำนวณเป็นจำนวนผู้ชมจริง ๆ จะ

พบว่ายอดผู้ชมที่ซื้อตัวเข้าชมภาพยนตร์เรื่องนี้มีสูงถึง 5 พันคนทีเดียว หลายคนวิเคราะห์ว่าสาเหตุที่ทำให้ Love Letter ทำเงินได้ถึง ขนาดนั้น อยู่ที่เนื้อหาความรักที่กินใจและสัมผัสได้ ผิดกับหนังส่วนใหญ่

ขนาดนั้น อยู่ที่เนื่อหาความรักที่กินใจและสัมผัสได้ ผิดกับหนังส่วนใหญ่ ที่ฉายในช่วงเวลานั้น ที่หากไม่ใช่หนังตลกก็เป็นแอ็คชั่นลงทุนสูง สามเดือนต่อมา ความสำเร็จของหนังญี่ปุ่นถูกตอกย้ำอีกครั้ง ผ่านภาพยนตร์สยองขวัญที่ดัดแปลงจากนิยายชื่อดังเรื่อง Juon ด้วย ความที่เป็นภาพยนตร์สยองขวัญซึ่งถูกรสนิยมของคนดูชาวไทย และทาง

ครามทเบนภาพยนตรลยขขาญขขังถูกรลนยมของคนดูขาวเทย และทาง
บริษัทจัดจำหน่ายได้โหมประชาสัมพันธ์อย่างถูกจุด ทำให้ Juon กวาด
รายได้เฉพาะในกรุงเทพถึง 30 ล้านบาท สร้างความประหลาดใจให้กับ
ใครหลาย ๆ คน แต่ถึง Juon จะประสบความสำเร็จ ผู้นำเข้าภาพยนตร์
หลายรายก็ยังไม่มั่นใจในหนังญี่ปุ่นเท่าใดนัก หลายฝ่ายมองว่า Juon
คือปรากฏการณ์ที่อาจเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวและไม่มีหลักประกันว่าจะ
เกิดขึ้นอีก ในขณะที่อีกจำนวนหนึ่งเชื่อว่าภาพยนตร์จากเกาหลียังเป็น
หลักประกันที่มั่นคงกว่า

ผลจากความสำเร็จ ทำให้มีการนำเข้าหนังจากญี่ปุ่นมากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นหนังแนวชีวิตที่มีเนื้อหาสร้างความประทับใจให้กับผู้ชม อาทิ ภาพยนตร์รางวัลเมืองคานส์ เรื่อง Nobody Knows ภาพยนตร์ที่ บอกเล่าความสัมพันธ์แสนอบอุ่นระหว่างคนกับสุนัขเรื่อง Quill รวมถึง ภาพยนตร์รักโรแมนติค อย่าง Be With You และภาพยนตร์ที่นำเสนอ มิตรภาพระหว่างเพื่อน อย่าง Nana และ Swing Girls เป็นต้น

ความนิยมต่อหนังญี่ปุ่นในเมืองไทยมาพุ่งขึ้นสูงสุดในปี พ.ศ. 2549 เมื่อภาพยนตร์ซึ่งดัดแปลงจากหนังสือการ์ตูนชื่อดัง Death Note ทำรายได้เกือบ 40 ล้านบาท ไม่เพียงเท่านั้น ความสำเร็จยังได้ส่งผลต่อ ตลาดวีดีโออีกด้วย จึงไม่น่าแปลกใจเมื่อ Death Note ภาคสองเข้าฉาย ในปีถัดมา รายได้ก็ยังคงน่าประทับใจอยู่ ถึงตอนนี้ หนังญี่ปุ่นจึงอยู่ใน ลิสต์ของผู้ซื้อหนังชาวไทยเวลาออกไปซื้อหนังตามตลาดหนังต่าง ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

หากลองหาเหตุผลที่ทำให้หนังญี่ปุ่นเป็นที่นิยมของคนไทย จะพบว่ามาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

- 1. เนื้อหาที่กินใจ: จริงอยู่ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา หนังเอเชีย หลายต่อหลายเรื่องล้วนแต่สร้างความประทับใจแก่คนดู แต่สิ่งหนึ่งที่ หนังเหล่านั้นอาจมีไม่เหมือนหนังญี่ปุ่นคือ เนื้อหาประทับใจที่สัมผัสได้ ในเรื่อง Be With You ซึ่งเป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่ง ที่ฟื้นคืนสติ แล้วพบว่าตนเองสามารถเก็บเกี่ยวความสุขกับครอบครัวของเธอได้เพียง หนึ่งฤดูฝนเท่านั้น สิ่งที่ผู้ชมสัมผัสได้ ไม่เพียงแค่เรื่องราวความรักระหว่าง หญิงสาวกับชายหนุ่มเท่านั้น แต่ยังอยู่ที่ความรักในครอบครัว ซึ่งเป็น สถาบันที่ทุกคนมีส่วนร่วม ส่วนในภาพยนตร์เรื่อง Always ค่านิยมเก่าที่ ดีงามแต่ได้หายไปเพราะความเจริญทางด้านวัตถุ ได้ถูกสอดแทรกใน เรื่องราวของความสัมพันธ์ในชุมชนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในโตเกียวช่วงปลาย ทศวรรษที่ 1950 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของญี่ปุ่น ผู้ชม ที่ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ต่างรู้สึกอิ่มเอมไปกับทัศนคติ "มองโลกในแง่ดี" ที่สอดแทรกอยู่ในหนัง
 - 2. การดัดแปลงจากการ์ตูนดัง: แม้ว่าหลายวัฒนธรรมจาก

ญี่ปุ่นในประเทศไทยจะอ่อนกำลังลงไป จากการรุกคืบของวัฒนธรรม เกาหลี แต่วัฒนธรรมหนึ่งที่ยังคงแข็งแรงอยู่เสมอก็คือวัฒนธรรมหนังสือ การ์ตูน หนังสือการ์ตูนหลายเรื่องเป็นที่นิยมมากถึงขนาดที่มีการตั้งกลุ่ม แฟนคลับและจัดกิจกรรมอยู่เสมอ และเมื่อใดก็ตามที่การ์ตูนเหล่านั้น ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ จึงไม่น่าแปลกใจที่ภาพยนตร์เหล่านั้นจะได้รับ การคาดหมายเป็นพิเศษว่าต้องประสบความสำเร็จ

ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง Death Note ที่ก่อนฉายบริษัท จัดจำหน่ายได้ทำการประชาสัมพันธ์ถึงกลุ่มแฟนหนังสือการ์ตูนในรูป แบบต่าง ๆ ทั้งการจัดกิจกรรมเชิญชวนกลุ่มแฟนหนังสือมาประกวดการ แต่งตัวเป็นตัวการ์ตูนที่ชื่นชอบ และการ์เหมโฆษณาในหนังสือการ์ตูน ส่งผลให้ภาพยนตร์ประสบความสำเร็จอย่างงดงามเมื่อฉาย ว่ากันว่า สำหรับบริษัทซื้อหนังจากเมืองไทย หนังญี่ปุ่นที่โฆษณาว่าดัดแปลงจาก หนังสือการ์ตูนจะได้รับความสนใจเป็นพิเศษในทุกตลาดภาพยนตร์เลย ทีเดียว

- 3. การฉายแบบจำกัดโรง: จากความสำเร็จของเรื่อง Love Letter ทำให้เห็นได้ว่า หากหนังเรื่องนั้นมีคุณภาพดีจริง ต่อให้ฉายเพียง โรงเดียว แม้ว่าจะไกลแค่ไหนก็ตาม คนก็จะตามไปดู บทพิสูจน์ดังกล่าว สามารถใช้ได้กับหนังญี่ปุ่นที่ฉายตามมาอีกหลายเรื่อง อาทิ Nobody Knows ที่เข้าฉายเพียงโรงเดียวแต่ทำรายได้ถึง 1 ล้าน 5 แสนบาท (จำนวนผู้ชมประมาณ 15,000 คน) Be With You ซึ่งเข้าฉายสองโรง แต่ทำรายได้ถึง 3 ล้านบาทในช่วงเวลา 3 เดือน (คิดเป็นจำนวนผู้ชมประมาณ 30,000 คน) หรือ Nana ซึ่งเข้าฉายสองโรงเช่นกันและทำรายได้ 2 ล้าน 7 แสนบาท (คิดเป็นจำนวนผู้ชมประมาณ 27,000 คน) ตรงข้าม หากมีการเพิ่มจำนวนรอบ ผลที่ตามมาอาจจะเสียมากกว่าได้ เพราะใน ความเป็นจริงต้องยอมรับว่า กลุ่มผู้ชมสวนใหญ่ยังกระจุกอยู่ในย่านใจกลาง เมืองเป็นส่วนใหญ่ ยกตัวอย่างกรณีของภาพยนตร์ญี่ปุ่นยังไม่ใหญ่พอที่จะ ขยายโรงได้ นอกจากนี้ กลุ่มผู้ชมส่วนใหญ่ยังกระจุกอยู่ในย่านใจกลาง เมืองเป็นส่วนใหญ่ ยกตัวอย่างกรณีของภาพยนตร์เรื่อง Nana 2 ซึ่งผู้จัด จำหน่ายเพิ่มจำนวนโรงเป็นสามเท่าจากการฉายของภาคแรก แต่รายได้ ที่ออกมา กลับได้เท่ากับการฉายเพียงจำกัดโรงเท่านั้น
- 4. ระยะเวลาการออกวีดีโอในประเทศญี่ปุ่น: ปัจจัยข้อนี้ อาจพังดูเป็นปัจจัยจากภายนอก แต่ก็มีผลไม่น้อยต่อการจัดจำหน่ายใน ประเทศไทย เนื่องจากโดยปกติแล้ว ระยะเวลาการออกวีดีโอในอเมริกา กินเวลาสามเดือนหลังจากหนังเรื่องนั้น ๆ ออกฉายทางโรงภาพยนตร์ แต่สำหรับหนังญี่ปุ่นแล้ว ระยะเวลาการออกวีดีโอยืดออกไปถึง 6 เดือน ซึ่งระยะเวลาขนาดนี้ ทำให้ผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์สามารถเลือกเวลา ฉายภาพยนตร์โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงปัญหาการคุกคามของดีวีดี เถื่อน ผิดกับหนังฮอลลีวู้ดหรือเกาหลีหลายเรื่องที่หลังจากเข้าฉายไม่นาน ก็จะพบดีวีดีผิดกฎหมายวางขายตามมาอยู่เสมอ

แนวใน้ม

แม้ทิศทางของหนังญี่ปุ่นในเมืองไทยจะดูสดใสจากปัจจัยที่
กล่าวมาทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่า หนังญี่ปุ่นจะก้าวกระโคด
ขึ้นมาครองใจผู้ชมในวงกว้างได้ในอนาคตอันใกล้เหมือนกับที่หนังฮ่องกง
หรือเกาหลีเคยทำได้ ความล้มเหลวของหนังญี่ปุ่นฟอร์มใหญ่หลายเรื่อง
อาทิ Shinobi หนังนินจาที่อุดมไปด้วยฉากสเปเชียลเอฟเฟกต์ตระการตา
Sinking Of Japan หนังแนวหายนะที่ทำเงินในประเทศเกาหลีและสิงคโปร์
หรือแม้แต่ Doraemon หนังการ์ตูนที่ผู้ชมชาวไทยรู้จักดี พิสูจน์ให้เห็นว่า
บางทีหนังญี่ปุ่นอาจยังไม่พร้อมสำหรับการจัดจำหน่ายในวงกว้าง และ
พื้นที่ของหนังญี่ปุ่นในเมืองไทยอาจถูกจำกัดเฉพาะหนังไม่มีประเภท

อย่างไรก็ตามหนังญี่ปุ่นยังคงเป็นสินค้าที่น่าสนใจของผู้ซื้อหนัง จากเมืองไทย ยังคงเป็นทางเลือกที่น่าสนใจสำหรับผู้ชมชาวไทยในยามที่ ตลาดยังคงถูกครอบงำโดยภาพยนตร์จากฮอลลีวู้ด แม้ยุคทองที่เคยเกิด ขึ้นเมื่อ 50 ปีที่แล้ว อาจไม่สามารถเกิดในช่วงเวลาอันสั้น แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่าในระยะยาวจะไม่มีทางเป็นไปได้

The Return of Japanese Movies

By Panu Aree

In fact, Thai people have been familiar with Japanese movies for a long time. Especially in the 50's, at that time Japanese movies screened in cinemas almost every week.

Every Friday, those who passed by Sri Rajawong Theater in Chinatown would always noticed a new film's name placed over the entrance. Japanese movies showed at this theater ranging from Samurai films, monster films to soft-pink-R-rated films.

The popularity of Japanese movies carried on to the 60's; by that time many gangsters films and superheroes adapted from cartoon books were alternative for the audiences. They were popular to the point that there were some co-funded projects between Thai and Japanese producers for making kids' movies such as "The Giant and Jumbo A", "Hanuman and 7 superheroes" and "Hanuman and 5 Kamen Raiders". But after that, its popularity started to fade, especially in the early 70's when the Thai movie industry got stronger because of the rising tax rates for importing foreign films. In the late 70's Hong Kong movies stepped into the picture as an alternative for the mainstream Hollywood movies. At that time, it could be said that no one saw Japanese film advertisements in any newspaper anymore.

Japanese films didn't make a come back until in the 90's, almost 20 years later. The interesting point is that, it returned quietly, not as flashy as before. But there was strength and continuity and

kept an eye on as to whether it could regain its former glory like 5 decades ago.

The Point of the Return

In the 90's, there was a big change in the Asian film trend in Thailand. First, Hong Kong movies were out of fashion and Korean movies, followed the great success of its television dramas, made its debut. While Korean films booming in every theater were appreciated by the masses, one horror movie, adapted from the famous Japanese novel, "Juon", was screened in August 1999 and became a smash hit within no time; it gained over 30 million Baht. Some said it might be because of the well-planned marketing or because Thai people always love a ghost story. But, even though "Juon" was a big hit, film distributors were not very sure about the Japanese film market in the country. Many thought "Juon" was just a one-hit phenomenon, and it may not happen again, while others had more trust in Korean movies that had a stable market. Until August 2003, a small romantic film from Japan, a story of a young woman who received a letter from someone with the same name as her dead fiance, called " Love Letter" was screened at the Lido Theater in June 2003.

Actually, this film was released in Japan 8 years ago, but when it screened in Thailand, the response was so good that it could

make 500,000 Baht, that meant 5,000 people bought tickets for this film. Many said it's because, at that time, it was the only heartwarming and heartbreaking love story on screen, while others were horror or comedy or action. As the result of its success, Japanese film imports were increasing. Mostly dramas or melodramas with an impressionistic aspect, such as, the Cannes' winner "Nobody Knows", a heartfelt story of man and his dog "Quill", a breath-taking romantic story "Be With You", a friendship-valued story "Nana" and "Swing Girls". The peak was in 2006 when a film adapted from famous manga "Death Note" gained over 40 million Baht when screened, moreover, its DVD was also a hit. It was not a surprise that "Death Note II" could get an impressive income.

At this moment, Japanese films are unavoidably included in the list of Thai distributors when they go out shopping for new films.

The Reason of Success

If we try to find reasons for the boom of Japanese films in Thailand, the answers might be like these.

1) Its impressive drama story: it's true that in the past year many Asian films focused on dramatic stories that should impress the audiences. But what made Japanese films different from the rest were the 'touchable impressions'. In "Be With You", a story of a woman who woke up and found out that she could live with her beloved family only until the end of rainy season, the 'love' feeling in the film was not only between man and woman, but also love in family that every audience could experience as common ground. In another film, "Always", good old concepts that were lost with the coming of the civilization and globalization were inserted in the story of life in a small community in late 50's Tokyo, which was the most important era of change in Japan. The audiences felt touched by the 'positive thinking' of this story.

2) Adaptation of famous Mangas: Even though many cultural aspects of Japan in Thailand have faded by the flood of Korean culture, however, manga culture is still very strong. Some mangas are famous to the point that there are groups of fanclubs

who set up meetings and events regularly. When these mangas are adapted into films, they are expected to be famous. "Death Note", for example, before the actual screening, the distributor made direct PRs to the fanclubs through many channels, such as cosplay events or advertisements in manga magazines, which led to the success when screening. For Thai distributors, Japanese films adapted from mangas will get special interest in every film market.

3) Limited place screening: The success of the film "Love Letter" shows that if it's a good film itself, even though you show it at only one theater, and no matter how far the audiences are, they will come. This theory is also true with other films such as "Nobody Knows", that screened at only one theater and gained 1.5 million Baht (approximately 15,000 in audiences); "Be With You" screened at two theaters and gained 3 million Baht in 3 months (approximately 30,000 in audiences); or "Nana" screened also at two theaters and gained 2.7 million Baht (approximately 27,000 in audiences). On the other hand, it's not a good idea to increase the screenings because the base audiences of Japanese films are not big enough for mass screening. Moreover, most of these audiences work or live in downtown. For example, for "Nana2" the distributor increased the showing theaters 3 times compared to its first part, but just acquired the same income as showing in the limited theater.

4) The time of video release in Japan: This subject might sound like it's the outside factor and not really related to the distribution in Thailand, but actually it effects quite a lot. That's because normally the time of video release of American films is 3 months after screening in theater, but for Japanese films, it is 6 months after. For this length of time, the distributors are able to schedule the screening without worrying about pirate DVDs.

Tendency

Even though the tendency of Japanese films in Thailand looks bright because of all the above reasons, it's not a guarantee that Japanese films can jump to the masses in the near future like Hong Kong or Korean films used to do. The flop of blockbuster Japanese films such as "Shinobi", a ninja movie full of special effects or "Sinking Of Japan", a disaster film which was very successful in Korea and Singapore or even Doraemon, animation film that Thai audiences were very familiar with proved that Japanese films may not ready to be sold to the mass. Market share of Japanese films in Thailand at this moment may be limited only for the no-genre films.

Anyway, Japanese films are still of interest to the Thai distributors and are a good alternative for Thai audiences. However, while the mainstream is still films from Hollywood, a 'golden age of Japanese movies' in Thailand like 50 years ago may not likely happen. But that doesn't mean in the long run it couldn't come about.

Special Interview

ASEAN and East Asia: Toward the People-oriented Socio-Cultural Community

Interview

with

H. E. Dr. Surin Pitsuwan, new Secretary General of ASEAN

(This interviewed was done on 5th November 2007 for Japan Letter.)

ASEAN, as the Vision and as the Vehicle

JF Towards the ASEAN community building, and further regional cooperation and integration of East Asia, it is important not only to address the political/security problems and economic tasks of the region, but it is also indispensable to solve the common sociocultural issues from multi-sectoral and multi-dimensional approaches. Could you suggest to us how ASEAN could strengthen cooperation and networking among civil society and enhance their linkages with other stakeholders?

Surin Well, I think all the components or what you call the stakeholders, and all the partners in the community building of ASEAN have to first be very convinced that ASEAN is a vision, and also a vehicle and practical tool for the creation of a very genuine community for Southeast Asia. So far, we have heard a lot of lip service and expression of support. I think we need

more of a passionate commitment or the real establishment of the community. These forty years, ASEAN has achieved a great deal. It has achieved a measure of stability, security, and a high degree of cohesiveness among us. With the challenges of competition coming with globalization and the rise of China and India, ASEAN needs to do more of its own community building. That is why the ASEAN leaders decided that we should have the Charter and we should have a more defined structure and a clearer mandate for the Secretariat, for the Secretary General.

Now, we are entering a new era, and it's a new decade. We cannot be as informal and very soft in our approach to community building. From now on, it will be more legalistic, more formal, and more systematic. So I think all the stakeholders, all the sector partners, whether they are NGOs, civil

societies, educational institutions, business communities, and government agencies, have to re-evaluate their own perceptions, roles and contributions into the process of ASEAN community building. I hope that we will be able to use the occasion of launching the ASEAN Charter to remind every stakeholders in the community and dialogue partners, to realize that this is a new era providing new opportunities for ASEAN. I don't think there had ever been a real good network of forum for all these people to get together and reopen up and talk heart to heart on why ASEAN is so important, why we need to contribute from different perspectives to play different roles but to commit to the same vision. That is to create a cohesive integrated one ASEAN community.

First of all, the awareness of ASEAN has to be established and created all across the boundaries, across generations, across linguistic lines and across cultures. I think ASEAN needs a lot of public relations campaigns, and an institution like the Japan Foundation can help contribute to that awareness creation, which will lead to a sense of common identity. In the end, we want every ASEAN citizen to think of himself or herself as a national of a member country and as a citizen of ASEAN at the same time. When you say I'm a Thai, I'm also an ASEAN citizen. I am a Singaporean and also an ASEAN. I'm a Laotian and also an ASEAN. That is not here yet, we need to work on that.

A Socio-Cultural Community is the Most Challenging

There are three communities: Security Community, Economic Community, and then Socio-Cultural Community. Now security community has its own vehicle which is called the "ASEAN Regional Forum (ARF)." Economic community has many initiatives such as ASEAN Free Trade Area (AFTA) and many other schemes. It has its own momentum that the private sector gets involved in and benefits from and plays a very constructive role. It is the socio-cultural community that is the youngest and newest, and needs a lot of attention. It is the most critical in many ways because it can help or undermine the other two communities. If there is no sense of community or identity, it is difficult to create a political security community. It is also difficult to create an economic community if people do not feel a part of the whole. You can give and take, you can share, you can cooperate better and more effectively when you feel that this is your community and we belong to the same community, the same organization and the same region. To me, the socio-cultural community is the most challenging and most decisive in our success or failure of community building

JF For addressing the regional common issues, various symposiums and workshops have been held, with intellectual and educational approaches. So, what kind of new initiatives are to be dealt with?

Surin There is not enough emphasis on ASEAN as a framework; for example, education within ASEAN, education reform within ASEAN, educational development for ASEAN, curriculum integration within ASEAN, recognition and accreditation across the region of ASEAN. It is because this will contribute to free flow of labor and human resources. It is because

even if I'm an accountant in Singapore, I'm accredited in Thailand, I can move to Thailand. If I am an architect in Thailand and accredited in Malaysia, I can move to Malaysia. From now on, we have to think of every activity as part of the ASEAN framework and community building. In spite of our lip service for ASEAN, we have not consciously done enough of everything to contribute to ASEAN. There are various projects and programs that each government is implementing as a result of an agreement within the ASEAN community but those government agencies rarely mention to the people or the beneficiaries that this is an ASEAN project supported by ASEAN funding or supported by dialogue partners who want to help ASEAN. From now on, we have to do more of that. And that is the only way that we can achieve an ASEAN community.

JF We are facing serious problems on the widening gaps between the haves and the have-nots domestically and regionally, including gaps between the original ASEAN and the new ASEAN countries. What are your views on these matters?

Surin There are gaps within each country, there are gaps between the countries in the region, that's for sure. Some are talking about how to find productive good seedlings for their farms, others are already talking about the latest advance in computer technology; the topics are so far apart. So, we cannot talk about the same thing, we cannot communicate on the same level. The figures that are very revealing are the per capital income of the poorest among us which is about 209 US dollars, while the per capital income of the most advanced among us is about 35,000 US dollars. Between 209 and 35,000 US dollars is a very big gap and not healthy. It is a defect that could undermine the entire structure. So, that is exactly what I think ASEAN is committed to; how to narrow the gaps, and needs support from the dialogue partners. Japan has been working on what to do with the infrastructure in the new members of ASEAN, especially the Mekong basin countries through the various mechanisms and institutions for economic development, the enhancement of the role of various financial institutions, and capital market developments. All these things need to be developed. Otherwise, you will be divided forever.

Private Sector to Drive the Process of Integration

JF How about the networking with the business sector in terms of the socio-cultural aspects? How do we let them increase participation in ASEAN community building?

Surin The private sector is very vital and critical in the community building, because in the end they will be driving the process of integration.

Governments can only set their goals, frameworks, rules and regulations.

The real drivers of integration would be the private sector and the business level, as they do bring foreign exchanges, trades, tourists, and investments. They have to be convinced that a 567 million people's community is possible, and they are willing to contribute in order to make that one single dynamic market. Major regional companies in Thailand like PTT, CP, and from outside like Toyota and many others in electronics, computers, trade, investment, energy, airlines, all benefit from an ASEAN single market. If it is more integrated, more solid, and if the purchasing power of this one single

market is higher than what it is today, everybody is going to benefit.

As spokesman of ASEAN, I wish to go and appeal to these regional companies for cooperation and support, saying that we need to create this sense of identity, belonging, and one community, which will eventually lead to one market. And that one market is going to be extremely interesting. In 30 years, if we can make one third of the ASEAN population middle-class people, that would amount to something like 270-300 million, and that would be the same as the middle class in China and India now. It will mean a lot to those regional companies and multi-national companies, and encourage them to invest more, and to come and produce more here in the region, because it is one market. All these things have to be communicated to the private sector.

JF ASEAN awareness has not yet fully prevailed among people at the grassroots level. What kind of approaches would be desirable to put more emphasis on in order to improve awareness, especially among the younger generation?

Surin For the younger generation, life is going to be very different from now on than before. It is no longer possible to earn a living and live a full life in a small country. I think we need a bigger identity in order to compete with, in order to face the pressure from the outside world and interact with larger entities out there. China, one country alone, is bigger than ASEAN together. India is also bigger than ASEAN. If I look at it from an economic standpoint, Japan is much bigger than all ten of us together. We cannot compete, we cannot even compare with the rest of the world, if we don't have our own larger identity. The younger generation must be convinced of that; it is good to be a member of a nation state, and it is no longer adequate to be just one national of one country. One needs to belong to a larger whole, a regional entity and a bigger market so that in ten to fifteen years from now your business can operate all across the region. You have the economy of scale.

Younger Generation, Go and Think Regional!

Surin The world is not going to be protective of your small interest anymore. It is going in the other direction, the direction of openness, competition, or exposure. Can you survive? In your small system, with your small company, with your limited resources, you cannot. You have to go regional. Whoever is ready to go regional first will have a better chance of survival. The direction of the world is getting bigger and larger, not getting smaller and more protective. It is more open, more exposed, more competitive. It is not only the younger generation that has to be aware of this. Our generation has the duty to tell them, to educate, to inform them to be aware of the fact that they have a bigger identity and the bigger community. It is no longer a village in Thailand, but it is Thailand in ASEAN that we can benefit from, and contribute to. Then, we will certainly benefit from the larger resources that come with the ASEAN organization, the ASEAN community.

This communication with the younger generation is very crucial through the

educational system, through curriculum and textbooks in primary and secondary schools as well as in universities and colleges. At this time, you are preparing them to compete between Songkhla and Chiang Mai to get into a medical school in Bangkok. But, in one or two decades you will have to prepare them to compete with the best medical practices from Malaysia, Singapore, Indonesia, so they will have to be ready. They have to be aware of the challenges that are coming their ways.

JF Based on the Thai traditional spirit of tolerance, flexibility and diplomatic skillfulness, how do you think that Thailand should make new initiatives to address conflicts arising from the intolerance in diversities and civilizations as to construct a peaceful socio-cultural community in the region?

Surin Every society has been under tremendous pressure from this process of globalization. We in Thailand are also feeling the pressure of competition and a sense of uncertainty among ourselves because of the risk, the threats, and the challenges coming from outside. Lately, you have seen within us in Thailand becoming more closed, more insecure and more inflexible a bit in our dealing with outsiders. We may be losing some sense of tolerance, flexibility and accommodation. This is a rationale development. However, we are not averse to something new, something foreign. We can still be an example of accommodating and flexibility, able to adjust and welcome new ideas and new initiatives. That has been our traditional perspective. I think being a traditional society, open and tolerant as we have been, has helped us to see and prepare for the future. I am talking about our own idea and perception about how to build and create a peaceful, productive, harmonious and sustainable society.

While all Asia keeps growing faster and faster, we need to stop and reflect on the model of development and growth, a model we adopt wholeheartedly from the West. Will this kind of growth be sustainable?

Can we just keep on producing more and consuming more indefinitely?

Do we want to live and encourage our people to live by desires indefinitely?

Or do we want to remind them of a more decent, more prudent and more intelligent way of living?

I think the people of ASEAN deserve the answers to those questions. And I think here in the ASEAN region we have enough collective wisdom from our diverse cultural background to help us respond to those questions. Sufficiency Economy propounded by His Majesty the King of Thailand is one such creative and powerful response, as an instrument to prepare ourselves for the future. The model of development in the past has been based on a purely market consumerism and exploitation of resources to the fullest. If you take the world as a small planet with finite resources; If we run out of carbon-based energy sources, where do we go? To the moon? To Mars? That is a long time to wait, so we have to take care of this. I think something like sufficiency economy points to a time when we need to think about sustainable development. Sustainability or sustainable development means you can prolong the environment and the natural resources; meanwhile, you can also share and make it equitable, so that you can have

a peaceful and harmonious community and society.

Thai Initiatives and the Japanese contribution

Surin When His Majesty the King talked about sustainable development and sufficiency economy, did he mean it for Thai people? Yes, but it is for Thai people to think in a wider framework. How should we deal with the rest of the world? I think it starts now, we can convince everyone, beginning with Thailand, every community in Thailand, the Chinese, the Buddhists, the Muslims, the Christians, that look, we are here together, we need to involve a community that is sympathetic, understanding, accommodating, supportive, sharing with each other, then we can have a harmonious socio-community. And we can show that (sufficiency economy philosophy) to the world beginning with ASEAN. And if we can achieve it, that seems to be the guideline and the blueprints of our development plan.

JF Could you advise us concerning the socio-cultural aspects, how Japan could make a contribution to the regional community building as an equal partner or through Thailand-Japan collaborative initiatives towards the Southeast and East Asian people-oriented community?

Surin I think on socio-cultural community needs, a very strong pillar of it would be education and human resources development. It is because if you don't have the quality of human being, it is very difficult to create a successful community. Japan can help. I think there is also a need for the system support and help for the marginalized community, people and individuals who have had less access to opportunities or resources of the community. Human resource development will help. Human security, which concept has been propagated by the Government of Japan can help. Human security means protecting people under threats and dangers, and promoting people in order to achieve and attain their own full potentiality. It is such a waste to see children in the countryside dropping out of school and becoming unskilled labor, not being able to sustain and help their own families and communities, eventually the families will break down and the younger generation will suffer even more. The concept of human security can help because we are talking about building the individuals' opportunities to fulfill their own potential according to their own abilities.

Certainly, Japan can help. I hope that entity like the Japan Foundation will think seriously about how to help create the ASEAN identity among the ASEAN people. This is a soft but critical approach to the problem. How to make 567 million people feel ASEAN? You could say that is ASEAN's business, that is for the member countries to worry about. Well, what I'm saying is you can help, too.

JF Last, could you give a brief message for the younger intellectuals in the region?

Surin I think young intellectuals in ASEAN will have to think larger than their own national boundaries. If they are scientists, researchers, computer experts, political scientists, anthropologists, etc., they have to think larger than their own national identities. Their world is getting bigger. For any

society to survive, it has to be able to manage the competition and the pressure from the outside world, and you can only do that by having a larger state yourself, by having a larger form yourself, by having a larger identity yourself, in order to compete with the world. So, "Think ASEAN, Think Regional!" And be inspired by the vision of one integrated, one market, one Southeast Asia, one ASEAN. Be on the center stage of ASEAN, and contribute to this very interesting drama that is unfolding on the stage of ASEAN, this is very exciting.

Dr. Surin Pitsuwan is the former Minister of Foreign Affairs of Thailand since 1997 - 2001. He was appointed Secretary General of ASEAN, the Association of South-East Asian Nations, in July 2007 and he will begin his 5-year term at ASEAN Secretariat Office in Jakarta, Indonesia, from January 2008.

Dr. Surin studied at Thammasat University in Thailand and earned his Masters and Doctoral degrees in political science at Harvard

University, USA. Dr. Surin was a lecturer at Thammasat University from 1975 – 1986, and served as assistant vice-rector for academic affairs for some time. He has also been a columnist for the Australian weekly Nation Review and the English-language newspaper the Bangkok Post, and a correspondent and analyst for the monthly ASEAN Forecast. Currently, he is a member of the UN Commission on Human Security, the World Commission on the Social Dimension of Globalization, the International Advisory Board of the Council on Foreign Relations, etc.

สัมภาษณ์พิเศษ

อาเซียนและเอเชียตะวันออก: สู่การสร้างประชาคมในมิติด้านสังคมและ วัฒนธรรม

บทแปลอย่างไม่เป็นทางการจากการสัมภาษณ์ ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียนคนใหม่ ซึ่งจะเข้ารับตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป โดยประจำที่สำนักเลขาธิการสมาคมประชาชาติ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย (สัมภาษณ์ในวันที่ 5 พฤศจิกายน 2550)

อาเซียน ในฐานะวิสัยทัศน์และกลไกแห่งความร่วมมือใน ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

JF ในการที่จะสร้างชุมชนหรือประชาคมอาเซียน เพื่อส่งเสริมความร่วมมือใน ระดับภูมิภาค และการรวมเป็นหนึ่งเดียวของเอเชียตะวันออกนั้น ไม่เพียงแต่ ปัญหาในด้านความมั่นคงและการเมือง รวมถึงภารกิจทางด้านเศรษฐกิจของ ภูมิภาคเท่านั้นที่เป็นเรื่องสำคัญ หากแต่เรายังขาดเสียมิได้ที่จะต้องมุ่งแก้ปม ประเด็นทางด้านสังคมวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นด้วยความร่วมมือจากหลายภาคส่วน และในหลากหลายมิติ ท่านพอจะให้ข้อแนะนำได้ใหมว่าอาเซียนจะกระชับ ความร่วมมือและสร้างเครือข่ายระหว่างภาคประชาสังคม รวมถึงปรับปรุง การเชื่อมประสานกับผู้มีผลประโยชน์ร่วมอื่น ๆ ได้อย่างไร

ดร.สุรินทร์ ผมคิดว่าลำดับแรกคือ ทุกภาคส่วน หรือที่คุณเรียกว่าผู้มีผล
ประโยชน์ร่วมทุกฝ่าย (stakeholders) และหุ้นส่วนในการสร้างประชาคมอาเซียน
ทั้งหมดจะต้องเชื่อมั่นอย่างที่สุดว่า อาเซียนคือวิสัยทัศน์ และยังเป็นพาหนะ
หรือกลไกแห่งการขับเคลื่อนความร่วมมือที่ใช้การได้จริง ในการสร้างสรรค์
ชุมชนที่แท้จริงอย่างที่สุดสำหรับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จนถึงตอนนี้ เราได้ยิน
การให้ความช่วยเหลือด้วยลมปากและเสียงแสดงความสนับสนุนมากมาย ผม
คิดว่าเราต้องการการอุทิศตนด้วยใจมากกว่านี้ หรือการก่อตั้งประชาคมอย่าง
แท้จริง ในช่วงเวลาสี่สิบปีที่ผ่านมานี้ อาเซียนประสบความสำเร็จมากมาย เรา
ประสบความสำเร็จกับมาตรการเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัย
ในภูมิภาค และมีความกระชับแน่นแฟ้นกันในระดับสูงในหมู่พวกเรา ด้วยความ
ท้าทายจากการแข่งขันที่มาพร้อมกับโลกาภิวัฒน์ และการผงาดของจีนและ
อินเดีย อาเซียนจำเป็นจะต้องสร้างความเป็นประชาคมของตนให้เข้มแข็งขึ้นอีก
นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมผู้นำอาเซียนจึงตัดสินใจว่าเราจะต้องมีกฎบัตร และเรา
ควรจะมีโครงสร้างที่ชัดเจนกว่านี้ และมีข้อบัญญัติที่ชัดเจนขึ้นสำหรับสำนัก
เลขาธิการ และสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการอาเซียน

ตอนนี้เราได้ก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ และนี่คือทศวรรษใหม่ เราไม่สามารถจะใช้วิธีการ ที่ไม่เป็นทางการและนุ่มนวลมาก ๆ ในการสร้างความเป็นประชาคมได้ จากนี้ ไป สิ่งนี้จะต้องมีความเป็นตัวบทกฎหมายมากขึ้น เป็นทางการมากขึ้น และ ้เป็นระบบมากขึ้น ดังนั้น ผมจึงคิดว่าผู้มีผลประโยชน์ร่วมทุกฝ่าย หุ้นส่วนจาก ทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรพัฒนาเอกชน (เอ็นจีโอ) องค์กรการศึกษา ชุมชนภาคธุรกิจ และหน่วยงานราชการ ทุกฝ่ายจะต้องประเมินการรับรู้ บทบาท และการมีส่วนร่วมของพวกเขาเองในกระบวนการสร้างประชาคม อาเซียนเสียใหม่ ผมหวังว่าเราจะสามารถใช้โอกาสในการออกใช้กฎบัตร อาเซียนเพื่อย้ำเตือนแก่ผู้มีผลประโยชน์ร่วมทุกฝ่ายในประชาคมรวมถึงประเทศ คู่เจรจา (dialogue partners) เพื่อให้ตระหนักว่านี่คือยุคสมัยใหม่พร้อมด้วย โอกาสใหม่ ๆ สำหรับอาเซียน ผมไม่คิดว่าเราเคยมีเครือข่ายของการพูดคุย ื้อภิปรายที่ดีจริง ๆ เพื่อให้ผู้คนเหล่านี้ได้มารวมตัวกันและเปิดใจให้กันอีกครั้ง เพื่อพูดคุยกันว่า เหตุใดอาเซียนจึงมีความสำคัญนัก ทำไมเราจึงต้องร่วมอุทิศ ตนจากหลายมุมมองเพื่อดำเนินบทบาทที่แตกต่างกันไป หากแต่มีจุดหมาย ที่วิสัยทัศน์เดียวกัน นั่นคือการสร้างประชาคมอาเซียนที่กลมเกลียวและเป็น หนึ่งเดียวกัน

สิ่งแรกเลยคือ ต้องมีการวางรากฐานและสร้างการรับรู้ต่ออาเซียนให้ครอบคลุม ทุกพรมแดน ทุกช่วงอายุ ข้ามทุกเส้นแบ่งภาษา และทุกวัฒนธรรม ผมคิดว่า อาเซียนต้องการการรณรงค์ทางด้านการประชาสัมพันธ์เป็นอย่างมาก และ สถาบันอย่างเจแปนฟาวน์เดชั่นสามารถช่วยในเรื่องการสร้างการรับรู้เช่นนั้นได้ ซึ่งสิ่งนี้จะนำไปสู่ความรู้สึกถึงอัตลักษณ์ร่วมกัน ในที่สุดแล้ว เราต้องการให้ พลเมืองอาเซียนทุกคนคิดถึงตนเองในฐานะพลเมืองของชาติสมาชิกและใน ฐานะพลเมืองของอาเซียนด้วยในเวลาเดียวกัน เมื่อคุณพูดว่าผมเป็นคนไทย และผมก็เป็นพลเมืองของอาเซียนด้วย ผมเป็นคนสิงคโปร์และเป็นอาเซียนด้วย ผมเป็นคนลาวและเป็นอาเซียนด้วยเช่นกัน สิ่งนี้ยังไม่เกิดขึ้น และเราจะต้อง ทำงานกันในเรื่องนั้น

ประชาคมในมิติด้านสังคมวัฒนธรรมคือส่วนที่ท้าทายที่สุด

ประชาคมอาเซียนนี้จะประกอบด้วย สามมิติคือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community-ASC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community-AEC) และประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community-ASCC) ในตอนนี้ประชาคมทางด้านความมั่นคงมีกลไกของตนเองแล้วนั่นคือ ASEAN Regional Forum (ARF) ประชาคมทางด้าน

เศรษฐกิจมีการริเริ่มมากมาย อย่างเช่น ASEAN Free Trade Area (AFTA) และ โครงการอื่น ๆ อีกมาก พวกเขามีแรงกระตุ้นของพวกเขาเองซึ่งภาคธุรกิจเข้ามา มีส่วนร่วมด้วยและได้รับประโยชน์จากส่วนนั้นและได้มีบทบาทที่ช่วยส่งเสริม อย่างมาก เป็นประชาคมในมิติด้านสังคมวัฒนธรรมนี่เองที่มีอายุน้อยที่สุดและ ใหม่ที่สุด รวมถึงต้องการการเอาใจใส่เป็นอันมาก ประชาคมนี้ยังเป็นส่วนที่มี ความสำคัญมากในหลายทาง เพราะว่าสามารถช่วยส่งเสริมหรือกัดเขาะอีก สองประชาคมที่เหลือได้ ถ้าไม่มีความรู้สึกถึงความเป็นประชาคมหรือตัวตน ก็จะเป็นเรื่องยากที่จะสร้างชุมชนด้านความมั่นคงทางการเมืองได้ เป็นเรื่องยาก ที่จะสร้างชุมชนในทางเศรษฐกิจเช่นกัน หากผู้คนไม่มีความรู้สึกว่าตนเป็นส่วน หนึ่ง คุณสามารถให้และรับ คุณสามารถแบ่งปัน คุณสามารถร่วมมือกันได้ดี ยิ่งขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อคุณรู้สึกว่านี่คือประชาคมของคุณ เรา เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเดียวกัน องค์กรเดียวกัน ภูมิภาคเดียวกัน สำหรับผม ประชาคมในมิติทางด้านสังคมวัฒนธรรมเป็นส่วนที่ท้าทายที่สุด และเป็นตัว ตัดสินถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการสร้างความเป็นชุมชน-ประชาคม อาเซียบของเรา

JF ในการพูดถึงประเด็นปัญหาร่วมกันในภูมิภาค มีการจัดสัมมนาและการ ประชุมเชิงปฏิบัติการมากมายโดยใช้กระบวนการทางด้านการศึกษาและ วิชาการ ท่านคิดว่าเราควรจะจับไปที่แนวความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในด้านใด? ดร.สุรินทร์ ยังไม่มีการเน้นย้ำอย่างเพียงพอไปที่อาเซียนในฐานะกรอบ โครงสร้าง ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาภายในอาเซียน การปฏิรูปการศึกษา ภายในอาเซียน การพัฒนาการศึกษาสำหรับอาเซียน การผสมผสานหลักสูตร ภายในอาเซียน การรับรู้และการให้การรับรองในทั่วทั้งภูมิภาคอาเซียน เพราะ สิ่งนี้จะนำไปสู่การไหลเวียนของแรงงานและทรัพยากรมนุษย์อย่างเป็นอิสระ แม้ว่าผมจะเป็นนักบัญชีในสิงคโปร์ ผมก็ได้รับการรับรองในประเทศไทย และ สามารถย้ายมาทำงานในประเทศไทยได้ ถ้าผมเป็นสถาปนิกในเมืองไทยและ ได้รับการรับรองในมาเลเซีย ก็สามารถย้ายไปทำงานที่มาเลเซียได้ จากนี้ไป เราต้องคิดถึงกิจกรรมทุกกิจกรรมในฐานะส่วนหนึ่งของกรอบโครงสร้างของ อาเซียนและการสร้างประชาคม นอกเหนือจากการให้ความช่วยเหลืออาเซียน ด้วยลมปากแล้ว เรายังไม่ได้ตั้งใจทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเพียงพอให้แก่อาเซียน มีโครงการและแผนงานมากมายที่รัฐบาลแต่ละแห่งกำลังดำเนินการอยู่ ซึ่งเป็น ผลมาจากข้อตกลงภายในประชาคมอาเซียน แต่หน่วยงานรัฐบาลเหล่านั้น แทบจะไม่ได้บอกกล่าวแก่ผู้คนหรือผู้ได้รับประโยชน์ว่า นี่เป็นโครงการของ อาเซียน ได้รับทุนสนับสนุนจากอาเซียน หรือได้รับการสนับสนุนจากประเทศ ค่เจรจาซึ่งต้องการที่จะช่วยเหลืออาเซียน จากนี้ไป เราจะต้องทำสิ่งนั้นมากขึ้น

JF เรากำลังเผชิญหน้ากับปัญหาที่ร้ายแรงในเรื่องของช่องว่างที่ห่างขึ้นระหว่าง ผู้ที่มีและผู้ที่ไม่มี ทั้งในประเทศและในภูมิภาค รวมถึงช่องว่างระหว่างประเทศ สมาชิกอาเซียนเดิมและประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ ท่านมีความคิดเห็น อย่างไรในเรื่องเหล่านี้?

และนั้นเป็นเพียงวิถีทางเดียวที่เราทำให้เกิดมีประชาคมคาเซียนขึ้นได้

ดร.สุรินทร์ มีช่องว่างในแต่ละประเทศ และมีช่องว่างระหว่างแต่ละประเทศ ในภูมิภาค นั่นเป็นเรื่องแน่นอน บ้างกำลังพูดถึงการหาเมล็ดพันธุ์ดี ๆ ที่ให้ ผลผลิตที่ดีแก่ไร่นาของพวกเขา ในขณะที่อีกประเทศกำลังพูดถึงเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ที่ก้าวหน้าที่สุดแล้ว หัวข้อนั้นห่างกันเหลือเกิน ดังนั้นเราจึง ไม่สามารถพูดถึงเรื่องเดียวกันได้ เราไม่สามารถจะสื่อสารในระดับเดียวกันได้ ตัวเลขที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนคือรายได้ต่อหัวตลอดทั้งปีของผู้ที่ยากจนที่สุด ในหมู่พวกเรานั้นอยู่ที่ประมาณ 209 ดอลล่าร์สหรัฐ ในขณะที่รายได้ต่อหัว ตลอดทั้งปีของผู้ที่ก้าวหน้าที่สุดในหมู่พวกเรานั้นอยู่ที่ราว ๆ 35,000 ดอลล่าร์สหรัฐ ระหว่าง 209 และ 35,000 ดอลล่าร์สหรัฐ ระหว่าง 209 และ 35,000 ดอลล่าร์สหรัฐ ระหว่าง 209 และ 35,000 ดอลล่าร์สหรัฐนั้นเป็นช่องว่างที่ใหญ่มากและ

ไม่ส่งผลดีเลย มันคือจุดอ่อนที่สามารถจะกัดเชาะโครงสร้างทั้งโครงสร้างได้ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่ผมคิดว่าอาเซียนจำเป็นต้องทำ การจะทำให้ช่องว่างนั้นแคบลง ได้อย่างไร และเราจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากประเทศคู่เจรจา ญี่ปุ่น กำลังทำในสิ่งที่ต้องทำกับโครงสร้างพื้นฐานในประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียน โดยเฉพาะประเทศในลุ่มน้ำโขง โดยผ่านทางวิธีการที่หลากหลายและสถาบัน เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การปรับปรุงบทบาทของสถาบันการเงินหลายแห่ง และการพัฒนาตลาดทุน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา มิฉะนั้น เราจะถูกแยกออกจากกันตลอดไป

ภาคเอกชนคือผู้ขับเคลื่อนกระบวนการในการรวมตัวกัน

JF สำหรับการสร้างเครือข่ายกับภาคธุรกิจในเรื่องของมุมมองทางด้านสังคม วัฒนธรรม เราจะทำให้พวกเขาเพิ่มการมีส่วนร่วมในการสร้างประชาคม อาเซียนได้อย่างไรบ้าง?

ดร.สุรินทร์ ภาคเอกชนนั้นมีความสำคัญและเป็นส่วนที่จำเป็นมากในการสร้าง ประชาคม เพราะว่าในท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาจะเป็นผู้ขับเคลื่อนกระบวนการ ในการรวมตัวกัน รัฐบาลทำได้เพียงตั้งเป้าหมาย นโยบาย กรอบโครงร่าง ระเบียบและข้อบังคับ ผู้ขับเคลื่อนตัวจริงในการรวมตัวกันก็คือภาคเอกชน และระดับธุรกิจ เพราะพวกเขาเป็นผู้ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนกับต่างชาติ การค้าขาย การท่องเที่ยว และการลงทุน พวกเขาจะต้องเชื่อมั่นว่าประชาคม ที่มีคน 567 ล้านคนนั้นเป็นไปได้ และพวกเขาก็พร้อมที่จะให้ความร่วมมือเพื่อ ให้เกิดตลาดหนึ่งเดียว (single market) ที่ทรงพลัง บริษัทยักษ์ใหญ่ในภูมิภาค ของประเทศไทยอย่าง ปตท. ชีพี และบริษัทจากภายนอกอย่างโตโยต้า และ บริษัทอื่น ๆ ในอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ การค้า การลงทุน พลังงาน สายการบิน ล้วนได้รับประโยชน์จากตลาดอาเซียนที่เป็นหนึ่งเดียว ถ้าตลาดนั้นรวมกันยิ่งขึ้นอีก เป็นรูปธรรมมากขึ้น และถ้ากำลังชื้อของตลาด หนึ่งเดียวนี้สูงกว่าที่มันเป็นอยู่ทุกวันนี้ ทุกคนก็จะได้รับประโยชน์

ในฐานะโฆษกของอาเซียน ผมหวังว่าจะสามารถทำให้บริษัทระดับภูมิภาค
เหล่านั้นสนใจที่จะให้ความร่วมมือและให้การสนับสนุน โดยการกล่าวว่าเรา
จำเป็นที่จะต้องสร้างความรู้สึกถึงอัตลักษณ์ การเป็นส่วนหนึ่ง และชุมชน
หนึ่งเดียว ซึ่งในที่สุดแล้วจะนำไปสู่ตลาดหนึ่งเดียว และตลาดหนึ่งเดียวนั้นจะมี
ความน่าสนใจอย่างที่สุด ในอีกสามสิบปี ถ้าเราสามารถทำให้หนึ่งในสามของ
ประชากรอาเซียนเป็นคนขั้นกลาง ซึ่งนั้นจะมีจำนวนราว 270-300 ล้านคน และ
นั่นจะเป็นจำนวนเท่ากับคนขั้นกลางในจีนและอินเดียในตอนนี้ สิ่งนี้จะมีความ
หมายมากสำหรับบริษัทระดับภูมิภาคเหล่านั้นและบริษัทข้ามชาติต่าง ๆ และ
นั่นจะส่งเสริมให้พวกเขาลงทุนมากขึ้น ให้เข้ามาและผลิตมากขึ้นที่นี่ ใน
ภูมิภาคแห่งนี้ เพราะว่านี่คือตลาดหนึ่งเดียว เราต้องมีการสื่อสารสิ่งต่าง ๆ
เหล่านี้ถึงภาคเอกชน

JF การรับรู้ที่มีต่ออาเซียนนั้นยังไม่ได้ครอบคลุมไปถึงผู้คนในระดับรากหญ้า อย่างเต็มที่ เราควรจะมีวิธีการใดที่จะเน้นย้ำเพิ่ม เพื่อที่จะพัฒนาการรับรู้ โดยเฉพาะกับคนรุ่นใหม่

ดร.สุรินทร์ สำหรับคนรุ่นใหม่ ชีวิตจะแตกต่างไปจากตอนนี้มากยิ่งไปกว่าเดิม
เป็นไปไม่ได้อีกแล้วที่จะหาเลี้ยงชีพและมีชีวิตที่สมบูรณ์อยู่ในประเทศเล็ก ๆ
ผมคิดว่าเราจำเป็นต้องมีอัตลักษณ์ที่ใหญ่ขึ้น เพื่อที่จะแข่งขัน เพื่อที่จะรับมือ
กับแรงกดดันจากโลกภายนอก และเพื่อที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ใหญ่โตกว่า
ข้างนอก จีนประเทศเดียวก็ใหญ่กว่าอาเซียนรวมกัน อินเดียก็ยังใหญ่กว่า
อาเซียน ถ้าผมมองไปที่จุดยืนทางด้านเศรษฐกิจ ญี่ปุ่นเองก็ใหญ่กว่าพวกเรา
ทั้งสืบประเทศรวมกัน เราไม่สามารถแข่งขันได้ เราไม่สามารถแม้แต่จะเปรียบ
เทียบกับส่วนอื่น ๆ ของโลกได้ ถ้าเราไม่มีอัตลักษณ์ของเราเองที่ใหญ่กว่าเดิม

คนรุ่นใหม่จำเป็นต้องเชื่อมั่นว่า มันเป็นเรื่องดีที่จะเป็นสมาชิกของชาติชาติหนึ่ง
และมันไม่เพียงพออีกแล้วที่จะเป็นเพียงพลเมืองของประเทศหนึ่ง คนหนึ่ง
จำเป็นที่จะต้องเป็นส่วนหนึ่งของส่วนรวมที่ใหญ่กว่านั้น เป็นส่วนหนึ่งของ
ภูมิภาค และตลาดที่ใหญ่ขึ้น เพื่อที่ว่าในอีกสิบถึงสิบห้าปีข้างหน้าจากนี้ ธุรกิจ
ของคุณจะสามารถดำเนินงานได้ทั่วทั้งภูมิภาค คุณจะสามารถลดต้นทุนในการ
ผลิตได้

คนรุ่นใหม่ คิดในระดับภูมิภาค มุ่งสู่ระดับภูมิภาค!

ดร.สุรินทร์ โลกจะไม่มาปกป้องผลประโยชน์เล็ก ๆ ของคุณอีกแล้ว มันกำลัง มุ่งไปในอีกทิศทางหนึ่ง ทิศทางของการเปิดกว้าง การแข่งขัน หรือการเผยตัว คุณจะเอาตัวรอดได้ไหม ในระบบเล็ก ๆ ของคุณ กับบริษัทเล็ก ๆ ของคุณ กับ ทรัพยากรที่จำกัดของคุณ คุณทำไม่ได้หรอก คุณต้องมุ่งไปสู่ระดับภูมิภาค และ ใครก็ตามที่พร้อมที่จะไปสู่ระดับภูมิภาคก่อนก็จะมีโอกาสที่ดีกว่าในการเอาตัว รอด ทิศทางของโลกนั้นกำลังใหญ่โตขึ้น ไม่ได้เล็กลงและปกป้องมากขึ้น มัน เปิดกว้างมากขึ้น แข่งขันมากขึ้น ไม่เพียงแต่คนรุ่นใหม่เท่านั้นที่ต้องรับรู้ถึงเรื่อง นี้ คนรุ่นของเรามีหน้าที่ที่จะต้องบอกพวกเขา ให้การศึกษาพวกเขา ให้ข้อมูลแก่ พวกเขา เพื่อให้รับรู้ถึงความจริงที่ว่าพวกเขามีอัตลักษณ์ที่ใหญ่กว่าเดิม และมี ชุมชนที่ใหญ่กว่าเดิม ไม่ใช่เพียงแค่หมู่บ้านในประเทศไทยอีกแล้ว แต่เป็น ประเทศไทยในอาเซียนซึ่งเราสามารถที่จะได้รับประโยชน์ได้ และร่วมให้ความ ช่วยเหลือได้ ดังนั้นแน่นอนว่าเราจะได้รับประโยชน์จากทรัพยากรที่ใหญ่โตขึ้น ซึ่งมาจากองค์กรอาเซียน ประชาคมอาเซียน

การสื่อสารกับคนรุ่นใหม่โดยผ่านทางระบบการศึกษา ผ่านทางหลักสูตรและ หนังสือเรียนทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา รวมถึงระดับมหาวิทยาลัยนั้นมี ความสำคัญมาก ในเวลานี้ คุณกำลังเตรียมความพร้อมให้แก่พวกเขาเพื่อแข่ง ขันระหว่างสงขลาและเชียงใหม่ในการที่จะเข้าเรียนแพทย์ในกรุงเทพฯ แต่ในอีก หนึ่งหรือสองทศวรรษ คุณจะต้องเตรียมความพร้อมให้พวกเขาเพื่อที่จะแข่งขัน กับนักเรียนแพทย์ที่เก่งที่สุดจากมาเลเชีย สิงคโปร์ อินโดนีเชีย ดังนั้นพวกเขาจึง ต้องเตรียมหร้อม พวกเขาจึง ต้องเตรียมหร้อม พวกเขาจึงต้องตระหนักถึงความท้าทายที่กำลังจะเข้ามาหา

JF จากจิตวิญญาณความเป็นไทยที่มีความอดทนอดกลั้น ความยืดหยุ่น และ ทักษะทางการทูต ท่านคิดว่าประเทศไทยควรจะสร้างสรรค์ความคิดริเริ่มใหม่ ๆ อย่างไรบ้าง เพื่อรับมือกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากความไม่อดทน อดกลั้น ต่อความแตกต่างระหว่างอารยธรรม ในอันที่จะสร้างประชาคมทางสังคม วัฒนธรรมที่สงบสุขในภูมิภาค

ดร.สุรินทร์ ทุกลังคมต่างตกอยู่ภายใต้แรงกดดันมหาศาลจากกระบวนการ โลกาภิวัฒน์นี้ พวกเราในเมืองไทยก็กำลังรู้สึกถึงแรงกดดันจากการแข่งขันและ ความรู้สึกถึงความไม่แน่นอนท่ามกลางพวกเราเองเช่นกัน เพราะความเสี่ยง การคุกคาม และความท้าทายที่เข้ามาจากภายนอก ระยะหลัง ๆ มานี้ คุณจะ เห็นได้ว่าพวกเราในเมืองไทยนั้นปิดตัวมากขึ้น รู้สึกไม่มั่นคงมากขึ้น และยึด หยุ่นน้อยลงบ้างในการมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก เราอาจจะกำลังสูญเสียบุคลิก ของความอดทนอดกลั้น ความยึดหยุ่น และการปรับตัวไปบ้าง สิ่งนี้เป็นการ พัฒนาพื้นฐานของเหตุผล อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ตั้งแง่กับสิ่งใหม่ ๆ ที่มาจาก ต่างประเทศ เรายังคงสามารถเป็นตัวอย่างของการปรับตัวและความยึดหยุ่น ความสามารถในการปรับและรับแนวคิดใหม่ ๆ และความคิดวิเริ่มใหม่ ๆ นั่น เป็นทัศนะที่เรามีมาตลอด ผมคิดว่าการเป็นสังคมแบบประเพณีนิยม เปิดกว้าง และอดกลั้น เช่นที่เราเป็นมานั้นจะช่วยให้เรามองเห็นและเตรียมพร้อมสำหรับ อนาคต ผมกำลังพูดถึงความคิดและการตระหนักรู้ของเราเองถึงวิธีการในการ สร้างสรรค์สังคมที่สงบสูข อุดมสมบูรณ์ กลมเกลียว และยั่งยืน

ในขณะที่เอเชียทั้งหมดกำลังเติบโตอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วขึ้น เราจำเป็นต้อง หยุดและพินิจดูแบบอย่างในการพัฒนาและเจริญเติบโตของเรา แบบอย่างที่เรา รับมาจากตะวันตกอย่างเต็มใจ การเติบโตเช่นนั้นจะยั่งยืนไหม? เราสามารถ ผลิตให้มากขึ้นอีกและบริโภคมากขึ้นอีกอย่างไม่มีที่สิ้นสุดได้หรือ? เราต้องการ ใช้ชีวิตและส่งเสริมให้คนอื่นใช้ชีวิตด้วยความปรารถนาที่ไม่สิ้นสุดนี้หรือ? หรือว่าเราต้องการย้ำเตือนให้พวกเขาเห็นถึงวิถีทางในการใช้ชีวิตที่ชาญฉลาด มากขึ้น รอบคอบมากขึ้น และเหมาะสมมากขึ้น

ผมคิดว่าผู้คนในอาเซียนสมควรที่จะได้รับคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ และใน
ภูมิภาคอาเซียนแห่งนี้ เรามีภูมิปัญญาโดยรวมที่สั่งสมมาจากพื้นฐานทาง
วัฒนธรรมที่หลากหลายเพียงพอที่จะช่วยให้เราตอบคำถามเหล่านี้ได้ ปรัชญา
เศรษฐกิจพอเพียงซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานแนวทางไว้
เป็นหนึ่งในคำตอบที่ทรงพลังและสร้างสรรค์ ในฐานะเครื่องมือที่จะเตรียม
พร้อมพวกเราสำหรับอนาคต แบบอย่างในการพัฒนาในอดีตนั้นมีพื้นฐานอยู่
บนบริโภคนิยมการตลาดอย่างเต็มที่ รวมถึงการหาประโยชน์จากทรัพยากร
จนถึงที่สุด ถ้าคุณมองโลกนี้ว่าเป็นดาวเคราะห์เล็ก ๆ ซึ่งมีทรัพยากรจำกัด ถ้า
เราใช้ทรัพยากรพลังงานจากคาร์บอนจนหมดล่ะ เราจะไปที่ไหน ดวงจันทร์
หรือ? หรือดาวอังคาร? นั่นยังเป็นสิ่งที่ต้องรออีกนาน ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้อง
ดูแลเรื่องเหล่านี้ ผมคิดว่าประเด็นอย่างเศรษฐกิจพอเพียงนั้นชี้ให้เห็นถึงช่วง
เวลาที่เราต้องคิดถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืน ความยั่งยืนหรือการพัฒนาอย่าง
ยั่งยืนหมายความว่าคุณสามารถยืดเวลาให้แก่สิ่งแวดล้อมและทรัพยากร
ธรรมชาติ คุณยังสามารถแบ่งปันและทำให้เกิดความยุติธรรม เพื่อที่คุณจะได้
มีสังคมและชุมชนที่สงบสุขและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

การริเริ่มของไทยและการสนับสนุนจากญี่ปุ่น

ดร.สุรินทร์ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีกระแสพระราชดำรัสถึง
การพัฒนาอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจพอเพียงนั้น พระองค์ทรงพระราชทานให้
ชาวไทยใช่ไหม? ใช่ แต่ก็เพื่อให้คนไทยได้คิดในกรอบที่กว้างกว่าเดิมด้วย เรา
ควรจะมีปฏิสัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ ของโลกอย่างไรดี ผมคิดว่ามันเริ่มในตอนนี้
เราสามารถจะชักจูงทุก ๆ คน โดยเริ่มจากประเทศไทย ทุกชุมชนในประเทศ
ไทย ชาวจีน ชาวพุทธ ชาวมุสลิม ชาวคริสเตียน ว่านี่ไง เราอยู่ที่นี่ด้วยกัน เรา
จำเป็นต้องทำให้เกิดชุมชนที่เห็นอกเห็นใจกัน เข้าอกเข้าใจกัน ปรับตัว เกื้อหนุน
แบ่งปันชึ่งกันและกัน เช่นนั้นแล้วเราจะสามารถมีชุมชนทางสังคมที่เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน และเราสามารถแสดงสิ่งนี้ (ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง) ให้โลกได้
เห็นโดยเริ่มจากอาเซียน และถ้าเราสามารถทำได้ นั่นก็ดูจะเป็นแนวทางและ
พิมพ์เขียวสำหรับแผนพัฒนาของเรา

JF ท่านพอจะให้คำแนะนำได้ไหม ในมุมมองทางด้านสังคมวัฒนธรรม ว่าญี่ปุ่นสามารถจะทำสิ่งใดได้บ้าง สำหรับการสร้างความเป็นประชาคมใน ภูมิภาค ในฐานะหุ้นส่วนที่เท่าเทียมกันหรือผ่านทางการริเริ่มร่วมมือระหว่าง ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น สำหรับประชาคมซึ่งมุ่งเน้นไปที่การพัฒนา คนเป็นศูนย์กลางในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก

ดร.สุรินทร์ ผมคิดถึงความจำเป็นของประชาคมในมิติทางสังคมวัฒนธรรม
เสาหลักที่แข็งแรงของประชาคมก็คือการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
เป็นเพราะถ้าคุณไม่มีมนุษย์ที่มีคุณภาพ นั่นจะเป็นเรื่องยากมากในการสร้าง
ประชาคมที่ประสบความสำเร็จ ญี่ปุ่นสามารถช่วยได้ ผมคิดว่ามีความจำเป็น
เช่นกันที่จะต้องมีการสนับสนุนทางด้านระบบและการช่วยเหลือชุมชนชายขอบ
เหล่าผู้คนที่สามารถเข้าถึงโอกาสและทรัพยากรของชุมชนได้น้อยกว่า การ
พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ช่วยได้ ความมั่นคงของมนุษย์ซึ่งเป็นแนวคิดที่แพร่
หลายโดยรัฐบาลญี่ปุ่นนั้นสามารถช่วยได้ ความมั่นคงของมนุษย์หมายถึงการ

ปกป้องผู้คนซึ่งตกอยู่ภายใต้ภัยคุกคามและอันตราย และสนับสนุนให้ผู้คนได้ใช้ และบรรลุถึงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ เป็นเรื่องน่าเสียดายเหลือเกินที่เห็น เด็ก ๆ ในชนบทต้องออกจากโรงเรียนกลายเป็นแรงงานไร้ฝีมือ โดยไม่สามารถ ช่วยรักษาครอบครัวและชุมชนของตนเองไว้ได้ ในที่สุด ครอบครัวก็ล่มสลาย และคนรุ่นใหม่ก็จะยิ่งทุกข์ทนไปกว่าเดิม แนวคิดในเรื่องความมั่นคงของมนุษย์ นั้นสามารถช่วยได้เพราะว่าเรากำลังพูดถึงการสร้างโอกาสให้คนแต่ละคน เพื่อที่พวกเขาจะได้เติมเต็มศักยภาพของตนเองตามความสามารถที่พวกเขามี

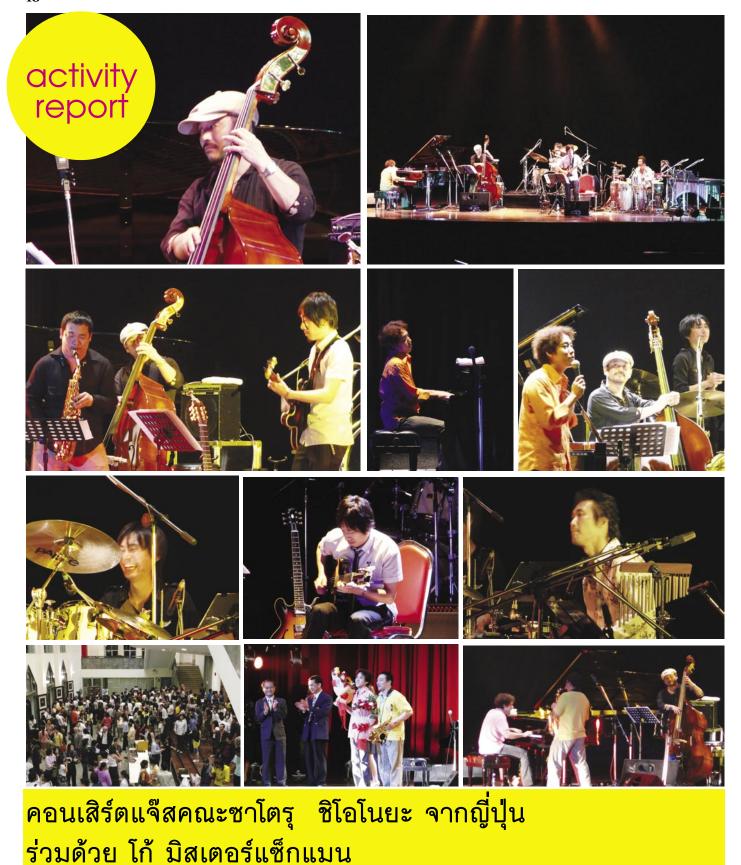
แน่นอนว่าญี่ปุ่นสามารถช่วยได้ ผมหวังว่าองค์กรอย่างเจแปนฟาวน์เดชั่นจะ ช่วยกันคิดอย่างเต็มที่ว่าจะสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียนให้เกิดขึ้นท่ามกลางชาว อาเซียนได้อย่างไร นี่เป็นวิธีการรับมือกับปัญหาอย่างนุ่มนวลแต่สำคัญมาก จะทำอย่างไรให้ผู้คน 567 ล้านคนรู้สึกถึงความเป็นอาเซียน คุณอาจพูดได้ว่า นั่นเป็นเรื่องของอาเซียน นั่นเป็นเรื่องที่ประเทศสมาชิกต้องครุ่นคิด แต่สิ่งที่ผม กำลังพูดกับคุณก็คือ คุณสามารถช่วยได้เช่นกัน

JF อยากขอให้ท่านส่งสารสั้น ๆ ถึงนักวิชาการ-ปัญญาชนรุ่นใหม่ในภูมิภาค คร.สุรินทร์ ผมคิดว่านักวิชาการ-ปัญญาชนรุ่นใหม่ในอาเซียนต้องคิดให้กว้างกว่าพรมแคนของประเทศตนเอง ถ้าพวกเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ นักวิจัย นักคอมพิวเตอร์ นักการเมือง นักมานุษยวิทยา ฯลฯ พวกเขาจำเป็นต้องคิดให้กว้างไกลไปกว่าอัตลักษณ์ของชาติของตนเอง โลกของพวกเขากำลังกว้างขึ้น ๆ ในการที่สังคมใด ๆ จะอยู่รอดได้ จะต้องรับมือกับการแข่งขันและแรงกดดันจากโลกภายนอกได้ และคุณสามารถทำเช่นนั้นได้ก็ด้วยการมีรัฐของตนเองที่ใหญ่ขึ้น โดยการมีตัวตนของคุณเองที่ใหญ่ขึ้น โดยการมีอัตลักษณ์ที่ใหญ่ขึ้น เพื่อที่จะแข่งขันกับโลกได้ ดังนั้น "คิดถึงอาเซียน คิดในระดับภูมิภาค!" และขอให้เกิดแรงบันดาลใจจากวิสัยทัศน์ของการรวมตัวเป็นหนึ่ง ตลาดหนึ่งเดียวประชาคมเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นหนึ่ง อาเซียนที่เป็นหนึ่งเดียว มายืนอยู่กลางเวทีของอาเซียน และร่วมเป็นส่วนหนึ่งของละคร (พลวัตร) ที่น่าสนใจเป็นที่สุดเรื่องนี้ที่กำลังจะเริ่มขึ้นบนเวทีของอาเซียน สิ่งนี้นั้นน่าตื่นเต้นมาก

ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตรัฐมนตรี ต่างประเทศในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัยเมื่อปี พ.ศ. 2540 - 2544 ท่านได้รับการแต่งตั้งเป็น เลขาธิการสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออก เฉียงใต้ (อาเชียน) เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2550 และจะเข้าดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการ ณ สำนักงานเลขาธิการอาเซียน กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป โดยจะดำรงตำแหน่งเป็นระยะ

ดร.สุรินทร์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท และปริญญาเอกทางด้าน รัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นท่านกลับมา เป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยฮรรมศาสตร์ระหว่างปีพ.ศ. 2518 - 2529 และเคยดำรงตำแหน่งผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ดร.สุรินทร์ยังเป็น คอลัมนิสต์ให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษต่าง ๆ มากมาย อาทิ นิตยสารรายสัปดาห์ของออสเตรเลีย ชื่อ "Nation Review", หนังสือพิมพ์ บางกอกโพสต์ และนิตยสารรายเดือนชื่อ "ASEAN Forecast" นอกจากนี้ ดร.สุรินทร์ยังดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในหน่วยงานระดับสากล เช่น คณะ กรรมการองค์การสหประชาชาติด้านความมั่นคงของมนุษย์ คณะกรรมการ สากลของโลกในด้านประเด็นทางสังคมของโลกาภิวัตน์ และคณะกรรมการ ที่ปรึกษาสากลของสภาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

14 พฤศจิกายน 2550 เวลา 19.30 น. หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

14 November 2007, 7.30 pm.

Satoru Shionoya Group Jazz Concert 2007 in Bangkok, with Koh Mr.Saxman

At Thammasat University Main Auditorium, Tha Phra Chan

การแสดงดนตรีโคโตะญี่ปุ่น – 350 ปี จากอดีตสู่อนาคต

- โดย ฮิคารุ และ คะซุเอะ ชาวาอิ, โมโตนางะ ฮิโรหมุ พร้อมวงชาวาอิโคโตะ อองชอมเบิล

28 พฤศจิกายน 2550 เวลา 19.30 น. หอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

28 November 2007, 7.30 pm.

Japanese Koto Music - 350 Years of Traditional Flows toward the Future by Sawai Hikaru, Sawai Kazue, Motonaga Hiromu & Sawai Koto Orchestra

Thailand Cultural Center, Small Hall

นิทรรศการศิลปะ โดย เคียวโกะ อาเบะ "ประเทศไทยที่ฉันรัก"

6 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2550 จัดแสดงที่ เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ อาร์ตสเปซ

6 October - 1 November 2007

"The Country that I love: Thailand"

Art exhibition by Kyoko Abe

At The Japan Foundation Bangkok Art Space

นิทรรศการศิลปะ <mark>โดย ซุนเซน นาคาทานิ</mark> "จักรวาล ดวงจิต และสีสัน"

8 - 29 พฤศจิกายน 2550 จัดแสดงที่ เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ อาร์ตสเปซ

8 - 29 November 2007 Universe, Mind and Color Art Exhibition by Suisen Nakatani At The Japan Foundation Bangkok Art Space

การประชุมนานาชาติ ความสุขมวลรวมประชาชาติครั้งที่ 3 "สู่การปรับเปลี่ยนระดับโลก: โลกทัศน์นำมาซึ่งความแตกต่าง"

มูลนิธิเสถียรโกเศศ - นาคะประทีป ร่วมกับศูนย์ภูฏาณศึกษา และกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร่วมกันจัดการประชุมนานาชาติ
ความสุขมวลรวมประชาชาติครั้งที่ 3 "สู่การปรับเปลี่ยนระดับโลก: โลกทัศน์นำมาซึ่งความแตกต่าง" ที่จังหวัดหนองคาย และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 22 - 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ซึ่งการประชุมในครั้งนี้ได้รับทุนสนับสนุนโครงการจัดการประชุมแลกเปลี่ยนทางภูมิปัญญาและงาน วิชาการจากเจแปนฟาวน์เดชั่น ประจำปังบประมาณ 2550 - 2551 โดยมีนักวิชาการชาวญี่ปุ่น และนักวิชาการ - ปัญญาชนสาขาอื่น ๆ ทั้งสิ้นกว่า 100 คน จากประเทศต่าง ๆ เกือบ 35 ประเทศทั่วโลก และมีผู้เข้าร่วมการประชุมทั้งที่จังหวัดหนองคายและกรุงเทพมหานครกว่า 800 คน โดยเฉพาะ ในการประชุมที่กรุงเทพฯ นั้นมีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการโดย ฯพณฯ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรีของประเทศไทย และ ฯพณฯ เลียนโป คินซาง โดจิ นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรภูฏาณ

The 3rd International Conference on Gross National Happiness "Towards Global Transformation – World Views Make a Difference."

Sathirakoses Nagapradipa Foundation and the Center for Bhutan Studies, in partnership with Ministry of Social Development & Human Security, and "Well-being Index Network", Government of Thailand organized the third large-scale conference on "Gross National Happiness" between 22 – 28 November 2007 in Nong Khai and at Chulalongkorn University, Bangkok. The conference was partially supported by the Japan Foundation Grant Program for fiscal 2007 – 2008.

The conference attracted more than 800 registered participants from 36 countries. More than 400 participants attended the first two days at Wat Hin Mak Peng, Nong Khai province which increased to nearly over 500 participants on the last day at Nong Khai provincial town hall.

The Bangkok conference part was officially opened on 26th November at Chulalongkorn University Main Auditorium by the two prime ministers, H.E. General Surayud Chulanont (Ret.), Prime Minister of Thailand and H.E. PM. Lyonpo Kinzang Dorji from Bhutan.

More than 200 participants continued to the second part in Bangkok and were joined by other more than 200 local and international participants from 35 countries making a crowd of about 400 people in Bangkok conference. Among them were more than 100 speakers, 70 staff and organizers and 15 press and media representatives.

การสัมมนาร่วมระหว่างนักวิชาการ ไทย – ญี่ปุ่น เนื่องในโอกาสครบรอบ 120 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่าง ประเทศไทย - ประเทศญี่ปุ่น

เมื่อวันศุกร์ที่ 30 พฤศจิกายน 2550 ได้มีการจัดสัมมนาร่วมระหว่าง คณะกรรมการเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย โครงการสันติไมตรี ไทย – ญี่ปุ่น ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการ วิจัย (สกว.) ร่วมกับสถาบันพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งประเทศญี่ปุ่น (IDE-JETRO) และเจแปนฟาวน์เดชั่น ในหัวข้อ "ความสัมพันธ์ไทย – ญี่ปุ่น สู่การเป็นหุ้นส่วนที่แท้จริง?" ณ ห้องประชุมไววรรณยากรณ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นเนื่องในโอกาสครบรอบ ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทย – ญี่ปุ่นครบ 120 ปี เพื่อ เปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนและอภิปรายเรื่องการส่งเสริมความร่วมมือ ทางหุ้นส่วนเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งระดมความคิดเห็นในการ แก้ไขปัญหาในภูมิภาคร่วมกัน และเปิดโอกาสให้มีการสร้างเครือข่ายทาง วิชาการระหว่างไทย - ญี่ปุ่นที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น การสัมมนาในครั้งนี้ได้รับ ความสนใจจากผู้เข้าร่วมประมาณ 80 คนจากหน่วยงานต่าง ๆ อาทิ นักวิชาการ ข้าราชการและผู้กำหนดนโยบายจากหน่วยงานของรัฐ ตลอด จนเจ้าหน้าที่การทูตและเจ้าหน้าที่จากองค์กรระหว่างประเทศต่าง ๆ

The Joint Seminar on the Occasion of 120th Anniversary of Japan – Thailand Diplomatic Relations 2007

JSN - Thailand together with Japan Watch Project (JWP) under support of Thailand Research Fund (TRF), Institute of Developing Economy - JETRO and the Japan Foundation organized a joint seminar between Thai and Japanese scholars on the occasion of 120th Anniversary of Japan - Thailand Diplomatic Relations 2007 entitled "Japan-Thailand Relations: Toward the True Partnership?" on 30th November 2007 (Fri.) at Wanwaithayakorn Meeting Hall, Thammasat University. The seminar aims to provide a platform for discussion between academicians and officials about the future of beyond economic partnerships; and to provide an opportunity for scholars of Japanese Studies in Thailand to strengthen their networks. It was attended by nearly 80 people who mostly come from public policy planning agencies, diplomatic corps and research institutes.

การบรรยายพิเศษ เรื่อง "การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของญี่ปุ่น และผลกระทบต่อการรวมกลุ่มในภูมิภาค เอเชียตะวันออก"

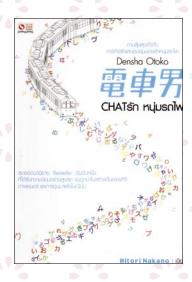
เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ และเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย ได้จัดให้มีการบรรยายพิเศษในหัวข้อ "การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของ ญี่ปุ่นและผลกระทบต่อการรวมกลุ่มในภูมิภาคเอเชียตะวันออก" โดย ศาตราจารย์เกียรติคุณ ดร. ทาคาชิ อิโนะงุจิ จากมหาวิทยาลัยโตเกียว ในวันพฤหัสบดีที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ณ ห้องราชดำเนิน โรงแรม รอยัลปริ้นเซสหลานหลวง กรุงเทพฯ นอกจากนี้ ศจ.ดร. ทาคาชิ อิโนะงุจิ ยังได้รับเชิญจากสถาบันพระปกเกล้าไปบรรยายในการประชุมทาง วิชาการ ครั้งที่ 9 เรื่อง "วัฒนธรรมทางการเมือง จริยธรรมและการ ปกครอง" ณ ศูนย์ประชุมองค์การสหประชาชาติ ในบ่ายวันเดียวกันด้วย

JF and JSN - Thailand Special Seminar "The Japanese Changing Politics and its Impacts on the East Asian Integration"

JFBKK and JSN - Thailand organized a special lecture entitled "The Japanese Changing Politics and its Impacts on the East Asian Integration" by Prof. Emeritus. Dr. Takashi Inoguchi, University of Tokyo, and Professor of Political Science, Chuo University, on 8th November 2007 (Thu.) from 9.00 - 11.30 at Royal Princess Larn Luang Hotel. In addition to this, King Prajadhipok's Institute invited Prof. Inoguchi to deliver his talks at KPI Congress IX entitled "Political Culture, Ethnics and Governance" at UNCC in the afternoon on the same day.

แนะนำหนังสือโดยเจ้าหน้าที่บรรณารักษ์จากห้องสมุดเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ หากสนใจอยากอ่านต่อทั้งเล่ม สามารถมาอ่านหรือยืมได้ที่ห้องสมุดเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ

LibrarianRecommended

Densha Otoko : CHAT รักหนุ่มรถไฟ

ผู้เขียน : นากาโนะ ฮิโตริ ISBN : 974-9983-21-1

เลขเรียกหนังสือ : T913.6 N3D4

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับความนิยม
สูงมากโดยติดอันดับเบสต์เซลเลอร์
อย่างยาวนาน ได้รับความนิยม
จนถูกนำไปสร้างเป็นทั้งภาพยนตร์
ละครทีวี การ์ตูน และเป็นนวนิยาย
ที่มีแนวการนำเสนอที่น่าสนใจ
โดยการนำเอากระดานกระทู้ใน
เว็บบอร์ดมาเป็นตัวเดินเรื่อง เป็น
เรื่องราวของ หนุ่มโสดคนหนึ่งที่ปกติ
จะมีชีวิตประจำวันอยู่แต่กับบรรดา
อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ บังเอิญไป
พบรักกับสาวไฮโซคนหนึ่งบนรถไฟ
เขานำเรื่องราวไปปรึกษากับคนใน
เว็บบอร์ดแห่งหนึ่ง เพื่อที่จะหาทาง
พิชิตใจหญิงสาวคนนั้น

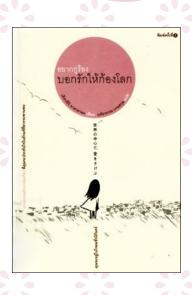

จดหมายรัก

ผู้เขียน : ชุนจิ อิวาอิ ISBN : 974-91892-1-3

เลขเรียกหนังสือ : T913.6 191.6

นวนิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นจาก ภาพยนตร์ชื่อดังเรื่อง "Love Letter ภาพยนตร์เรื่องนี้เมื่อจัดฉายใน ประเทศญี่ปุ่นได้ทำลายสถิติของ หนังรักทุกเรื่องในรอบปีเดียวกัน ถูกบันทึกว่า เข้าฉายนานถึง สามเดือน และได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย

อยากกู่ร้องบอกรักให้ก้องโลก

ผู้เขียน : เคียวอิจิ คาตายามะ

ISBN: 974-9697-52-9

เลขเรียกหนังสือ : T913.6 K38S4

นวนิยายขายดีที่ครางกันดับ Bestseller เป็นเวลานานแรมเดือน มียอดขายสูงถึง 4 ล้านเล่ม และ อีกกว่า 1 ล้านเล่มสำหรับการ์ตูน ได้ถูกนำไปทำเป็นภาพยนตร์และ ละครทีวี อีกทั้งเมืองที่เป็นฉากใน เรื่องนั้น จากเดิมเป็นเมืองเล็ก ๆ ใน ต่างจังหวัด ก็พลอยได้รับอานิสงค์ ดังจนกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ไปภายในพริบตา นวนิยายเรื่องนี้ จะทำให้ท่านได้สัมผัสกับรูปแบบ ของความรักในสังคมเมืองที่วุ่นวาย ในปัจจุบัน รวมทั้งผู้อ่านอาจค้นพบ คำตอบใหม่ให้กับตัวเองก็ได้ว่า ระหว่าง "การได้อยู่กับคนที่เรารัก" กับ "การอย่กับคนอื่น แต่ยังคิดถึง คนที่เรารักตลอดเวลา" อย่างไหนจะ มีความสุขมากกว่ากัน 🦳

JF Theatre for January 2008

January: New Films

Turtles Are Surprisingly Fast Swimmers (亀は意外と速く泳ぐ) เต่าว่ายน้ำเร็จกว่าที่คิด

90 mins. / 2005

Fri 4 Jan. 2008

18:30

Directed by MIKI Satoshi (三木聡)

Turtles Are Surprisingly Fast Swimmers (亀は意外と速く泳ぐ) เต่าว่ายน้ำเร็วกว่าที่คิด

90 mins. / 2005

Tue 15 Jan. 2008

18:30

Directed by MIKI Satoshi (三木聡)

We Shall Overcome Someday パッチギ!)

ต้องมีสักวัน

119 mins. / 2004

Fri 11 Jan. 2008 18:30

Directed by IZUTSU Kazuyuki (井筒和幸)

We Shall Overcome Someday パッチギ!)

ต้องมีสักวัน

119 mins. / 2004

Sat 26 Jan. 2008

15:00

Directed by IZUTSU Kazuyuki (井筒和幸)

คุณอยากอ่านอะไรในญี่ปุ่นสาร? คณคิดเห็นอย่างไรกับ ญี่ปุ่นสาร?

What do you want to read about and see in Japan Letter?

โปรดส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของคุณมาได้ที่

Please send your suggestion and comment to:

Email: japanletter@jfbkk.or.th

Tel: 02 260 8560-4 Fax: 02 260 8565

The Editor of Japan Letter

The Japan Foundation, Bangkok

Serm Mit Tower 10F

159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.)

Bangkok 10110

Copyright 2007

The Japan Foundation, Bangkok

All rights reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2550

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of the Japan Foundation, established by the Japanese government in 1972, to assist in its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand.

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวน์เดชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อ ดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศ ไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและ บุคคลต่าง ๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letter is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan Letter can also be read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่า ให้แก่บุคคลหรือองค์กร ที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่าง ประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th